

Йохано

ПРИКЛЮЧЕНИЕТО

София 2009 г.

ЙОХАНО ПРИКЛЮЧЕНИЕТО

chitanka.info

„Приключението“ е история за момиче, което е инсулинозависимо, защото има една от най-прогресиращите болести в днешно време — диабет.

Въпреки заболяването на главната героиня и на нейната сестричка, те не се отказват да се борят за достоен живот и успяват да подчинят болестта чрез стриктен контрол.

Книгата-игра „Приключението“ напълно отговаря на заглавието си, тъй като на нейните страници няма нито миг покой!

НЯКОЛКО ДУМИ ПРЕДИ ПРИКЛЮЧЕНИЕТО

Читателю, добре дошъл на страниците на книгата-игра „Приключението“!

Тази книга-игра се състои от 101 епизода.

А достигането до финала може да се осъществи чрез повече от един път.

Но разбира се, че в хода на играта ти по всяко време рискуваш преждевременно тя да свърши за теб. Било чрез погрешен избор, било чрез намесата на съдбата или случайността.

Съдбата или случайността тук е съсредоточена в 6-те страни на един зар. Ти трябва да имаш зарче, преди да започнеш да играеш, защото доста често ще ти се налага да се обръщаш към неговата помощ. Но ако нямаш зарче, ти също можеш да играеш, без това да навреди на твоето приключение. Без зар просто няма да знаеш мнението на съдбата или случайността.

Тук ти не си главният герой, но ти го направляваш.

Главният герой, или по-точно главната героиня в тази книга-игра е тинейджърката Анви, която е на 15 години и без да подозира в началото, преживява изключително приключение. То започва с нейното пътуване към желанието от нея и нейното семейство престижен колеж. Но след като се качва на самолета, който трябва да я отведе към нейната мечта, а именно престижния колеж, нещата се преобръщат изцяло.

Не се отчайвай, ако още в началото ти се случи играта да приключи за теб.

Просто опитай пак!

Ти ще придружаваш Анви в нейното приключение, в което има много движение, много напрежение и опасности. В него има самолетна катастрофа, падане в океана, плуване с водораслов сал, излизане на суша, на която я преследват туземци, плен, бягство и много, много възможности сам да направляваш действията на Анви.

Желая ти приятно приключение!
Започни от #1.

От автора

ЕПІЗОДИ

Анви беше на 15 г. Като всеки тинейджър тя имаше своите мечти.

Една от тях беше да получи високо образование в елитен колеж.

След много усилия и перипетии мечтата щеше да стане реалност. Анви спечели конкурс за влизане в колеж. Родителите на Анви бяха с неустановено потекло, тъй като и двамата бяха от дом за деца лишени от родителски грижи или сиропиталища, както някои безцеремонно им казваха на тези заведения. Там се бяха запознали нейните майка и баща, а по-късно се бяха оженили. Сега баща ѝ беше учен в областта на историята, а майка ѝ начален педагог. И двамата работеха здраво, за да могат да осигурят на децата си ако не всичко необходимо, то поне най-важното нужно на децата. Защото Анви имаше сестра на име Виан, която беше 11 г. Двете обитаваха една детска стая и в моментите, когато не се караха за компютъра, се забавляваха отлично.

Но сега сестричката ѝ очевидно беше омърлушена, защото ѝ бяха казали, че Анви заминава много, много далеч да учи. Обясненията, че Анви ще стане отличен професионалист и ще получи високо образование, не минаваха пред по-малкото сестриче. Тя категорично обвини своя баща, че той е основния виновник за това, че така ѝ си отива. Ученият постоянно говореше на своите наследнички, че трябва да учат език и да отидат да завършат в чужбина, за да станат независими и борбени личности.

Бащата хладнокръвно прие упреците и погали малката си дъщеря, като я успокои с думите:

— Спокойно мъничето ми, и ти след няколко години ще отидеш при така си. Достатъчно е упорито да продължаваш да учиш езика.

— Тате, но аз не искам да ви оставя!

— Защо? Ние с майка ти ще ви идваме на гости, а и вие през ваканциите ще се прибирате у дома.

— Съгласна съм, но сега ми е много мъчно за Анви.

— Ами отивай да ѝ помогнеш за багажа и да се позабавлявате, че тя утре пътува.

И двете сестрички имаха диабет. Болест, която в последно време придоби чудовищни размери. Малко информация за диабета можеш да откриеш в края на книгата, в приложението за болестта.

Тежка беше вечерта преди заминаването, защото колкото и родителите да желяеха детето им да учи в реномирано училище, не можеха току тъй да понесат раздялата. Майката попита:

— Беше ли нужно това?

— Категорично — отговори твърдо бащата. Но и неговите нерви бяха опънати. Той знаеше, че трябва да симулира увереност, защото в противен случай всичко можеше да пропадне в последния момент и Анви да не тръгне.

Полетът беше в 10:00 часа. Анви за първи път щеше да лети на самолет.

Беше ѝ много притеснено. Тя не мигна почти цялата нощ. До късна доба двете сестри си говореха и се вричаха, че няма да пропускат ден без да си мислят една за друга.

Най-накрая малката заспа, но Анви не можа. Тя се намираше в някакво полусънно или полубудно състояние, а измореното ѝ съзнание рисуваеше най-различни картини от колежа.

Училището беше страхотно или поне на снимките изглеждаше така. Всеки ученик имаше самостоятелна стаичка с легло, бюро и мивка. Кампусът на колежа разполагаше с плувен басейн, сауна, фитнес, тенис корт, гимнастически салон и въобще всичко нужно за един учащ да релаксира в свободното си време.

Анви сънуваше, че плува, а в следващия момент играеше тенис, от корта внезапно се озова на учебната банка, след това се сепна и се събуди. Погледна часовника на мобилния си телефон, показваше 05:11 ч. Ясно беше, че повече няма да може да мигне. Тя стана, изми се, постави нов флакон инсулин в инсулиновата помпа. Анви отскоро притежаваше инсулинова помпа, която щеше да ползва зад граница. Започна да се облича. Баща ѝ каза предната вечер, че таксито ще дойде в 07:30 ч. да ги вземе. Цялото семейство щяха да я изпратят на аерогарата, която се намираше на не повече от 30 мин. с кола от тяхното жилище. Анви отиде в кухнята и си направи какао. Подпря се на кухненската маса и сините ѝ очи се наляха със сълзи. Тя тръсна хубавата си коса и си каза:

— Няма пък! Няма да плача, към това съм се стремяла толкова години. А и татко ще остане разочарован, ако се откажа в последния момент. Но мама? На мама ѝ е много мъчно, че отивам. Какво да правя?

Анви не успя да задържи сълзите си зад миглите и те се промушиха и започнаха да падат тежко на масата.

Ако искаш Анви да се откаже от пътуването, отиди на #51.

Ако искаш Анви да тръгне за колежа, отиди на #21.

А ако искаш Анви да се върне в леглото и да поспи още малко, отиди на #11.

Ако не можеш да вземеш решение, използвай зара.

При 1, 3 и 5 отиди на #51.

При 2, 4 и 6 отиди на #21.

При калъч отиди на #11.

Анви рязко спря и пребледняла се олюля.

Майка ѝ и баща ѝ я подхванаха да не падне. Сестричката ѝ изпищя.

— Анви, Анви какво става?

Анви смотолеви:

— Не искам, не искам да заминавам. Оставам си, моля ви!

Родителите ѝ се спогледаха смаяно.

Баща ѝ отпусна безпомощно ръце, но майка ѝ твърдо я хвана, завъртя я и тръгнаха към спрелите таксита.

Отиди на #12.

3

Анви реши, че е абсолютно безполезно да се взира в нощната тъма, защото нищо не можеше да види. До нейния поглед достигаха единствено светлините на звездите. Островчето внезапно се разклати от нов силен удар. Анви реши, че каквото има да става, то ще стане и ако морското чудовище ще я изяжда, то тя реши, че е по-добре да отиде отпочинала в търбуха на звяра.

Отиди на #49.

Анви решава, че по-добре е за момента да не се разделя с ръчния си багаж, тъй като може нещо да ѝ потрябва от чантата, в която имаше толкова много неща.

А и всички флакони с инсулин бяха там. Там се намираха и всички консумативи за инсулиновата помпа и за трансмитера, чрез който Анви следеше стойностите на кръвната си захар.

Отиди на #14.

Анви рязко се оттласна от облегалката и скочи на пътеката непосредствено преди изхода. Нечия ръка я сграбчи и я запокити настрани. Тя се удари лошо, но успя да погледне. Някакъв човек с обезумяло лице се опитваше да излезе през изхода, но нещо не беше както трябва. Едва сега Анви видя, че човекът има проблем с единия си крак. Явно той беше или счупен, или сериозно навехнат. Анви въпреки ужаса си започна да пълзи към него, за да му помогне, тя по природа си беше много състрадателна и вече беше забравила грубостта на човека. Тряс! И самолета се наклони още в обратната на Анви посока, а човекът се търкулна обратно в търбуха на летящата птица. Анви едва се закрепил, но с пределни усилия успя да се изправи и стъпи на прага. Въздушната струя за малко щеше да я изхвърли като катапулт, но тя се задържа. След това видя пързалката, която сочеше към разярения океан. Там вълните бяха високи като планини. Анви затвори очи и си каза, че това е края, защото нямаше как да оцелее при това вълнение.

Ако искаш Анви въпреки страха и опасността да се спусне по пързалката, отиди на #99.

Ако не искаш Анви да скочи в океана, отиди на #57.

А ако се колебаеш използвай зара. При 1 отиди на #57, а при всеки друг резултат отиди на #99.

Анви реши да не се връща на своя остров и това беше фатална грешка. Тъй като по-късно се появи кит, който подгони акулата, която пък от своя страна се опита да се скрие при скалите. Там връхлетя върху Анви, а тя нямаше къде вече да се крие. Следващия път добре си помисли дали да напускаш относително сигурното островче!

Играта в тази си версия беше дотук за теб. Опитай пак!

Анви реши, че най-добре е да се изкатери нагоре. Тя се затича първоначално бързо и лесно, като зад нея се сипеха множество малки и по-големи камъни. Тя чуваше преследвачите, които не бяха далеч от нея. Теренът ставаше все по-наклонен, а малките камъни можеха да ѝ изиграят лоша шега. Тя можеше да се подхлъзне на някое камъче и да се търколи през глава право в ръцете на своите гонители. На едно място имаше неголяма купчина от камъни, хрумна ѝ, че би било хубаво да се опита да забави хората зад нея. Тя скочи зад купчината и с рамене успя да я блъсне надолу. Стотици малки, средни, а и няколко големи камъни полетяха право върху главите на туземците. Крясъците долетели до ушите ѝ я осведомиха, че нейното решение е било абсолютно правилно. Тя успя да си осигури малко време, което се надяваше, че ще ѝ стигне да се добере до края на пътеката. А в този край тя забеляза вход в скалата. Бързо напредваше и стигна до входа. Тя стъпи на прага и се обърна. Видя, че преследвачите бързо приближаваха.

Ако искаш Анви да влезе в пещерата, отиди на #78.

А ако въпреки всичко не искаш Анви да влезе във входа, отиди на #43.

Да, лесно е да се каже, че трябва да напусне, но как? Анви се изправи. Пушекът и миризмата бяха непоносими. Анви залитна. Ще съумее ли да направи скока, който ѝ е нужен, за да се прехвърли на скалната пътека? Тя събра последни сили и скочи. Единият ѝ крак се подхлъзна и потъна в нищото. Но Анви с ръцете си успя да се задържи за една издатина в скалата и оправи равновесието си. Тя силно кашляше, а сълзите ѝ течаха като поток. Тя започна препъвайки да се спуска надолу. Но докога щеше да издържи? Напредваше, а колкото слизаше по-надолу, толкова пушекът и миризмата като че ли се разреждаха. Това беше така, защото димът беше по лек от въздуха и се качваше нагоре. Анви като в мъгла стигна до входа и с последно усилие успя да прекрачи навън, минавайки от едната страна на огъня. След това тежко се отпусна на земята и загуби съзнание. Туземците с ликуващи викове я обградиха. Вързаха я добре и я занесоха в пирогата на вожда.

Отиди на #69.

Анви тихичко се примъкна към вратата и я дръпна настрана. Вратата представляваше правоъгълник от гъсто изплетени лиани. Навън почти нямаше светлина. Няколко огъня догаряха. Личеше си, че войните се бяха много изморили от този поход. Тя пропълзя навън и тръгна край колибите, като се снишаваше, за да не бъде забелязана от някого. Тръгна към най-близкия край на селото, а това беше откъм езерото. Езерото не беше голямо и можеше да бъде преплувано, но в този миг една мисъл сепна Анви.

— Ами ако има алигатори?

Тя отиде на импровизирания кей и започна да оглежда плавателните съдове. Имаше десетина сала и още толкова лодки. Въпросът беше какво да прави? Как да се измъкне от това укрепление?

Използвай зара. При 1 отиди на #64. При 2, 3, 4, 5 отиди на #87. При 6 отиди на #77.

Въпреки нечовешката умора, която Анви чувстваше, тя тръгна надясно и не помисли дори да се отказва:

„Докато има живот, има и надежда“ — кънтяха бащините думи в главата ѝ. Тя дори отново се затича. Погледна назад и установи, че това наистина са преследвачи, които я търсеха, но все още бяха твърде далеч. Тя вече нямаше сила дори да се изплаши, съзнанието ѝ го отбеляза само като факт и продължи да напредва. Трябваше да започне да се спуска от възвишението към брега преди гонителите ѝ да се качат на него и да я забележат. Но точно в този миг до слуха ѝ достигна протяжен вик, тя рязко се обърна и видя, че един от тях се беше покачил и я беше видял. Туземецът мигновено даде знак. Тя разбра, че веднага с цената на всичко трябваше да се добере до брега, а после? Този въпрос сега не ѝ минаваше дори през ума. Тя се затича, падаше ставаше и продължаваше. Стигна най-сетне до мястото, откъдето можеше да слезе на пясъчния бряг. По-скоро търкаляйки се отколкото вървейки или тичайки, тя започна да се спуска към брега. Около нея започнаха да се търкалят цели лавини от по-големи и по-малки камъни. Анви чуваше зверските викове, които идваха от горе, но тя беше като в сън и едничката ѝ цел беше да се добере до брега. Тя тежко тупна на пясъка и веднага скочи и хукна към водата, но почти в същия миг близо зад нея тупна още едно тяло. Тя усети, че един от преследвачите ѝ е съвсем на близо. Реагира по-скоро инстинктивно, отколкото стратегически. Отскочи настрани и рязко се закова на място, набралият скорост туземец не можа да реагира на нейната маневра и, когато прелиташе край нея, тя протегна крака си, а той с крясък се изтъркаля през глава. Анви без да го дочака да се окопоти скочи върху гърба му и му нанесе два бързи удара в областта на врата, с цел да го обездвижи за известно време. И остана горда от себе си, че ненапразно беше посещавала тренировките по бойни изкуства. Тя скочи, защото чуваше останалите, които бързо я приближаваха и хукна към брега. Едва сега ѝ мина през ума въпроса:

— Какво ще правя там, като стигна? Какъв е смисълът от всичко? Явно няма спасение за мен.

Вече беше на предела на своите сили. Чувстваше, че всеки момент просто ще се стовари на пясъка и няма да може да мръдне. В този миг тя чу глас пред себе си и видя няколко мъже насочили оръжия. Те гръмнаха няколко пъти и това беше достатъчно преследвачите да завият рязко и да изчезнат.

Това, като че ли беше сигнала на край на силите на Анви. Тя като подкосена падна и загуби съзнание. Анви беше изпаднала в изключително тежка диабетна кома. За щастие лекарят на моряците беше изключително опитен и веднага установи, че загубата на съзнание на детето не е обикновена. За него беше достатъчно да види инсулиновата помпа и да му стане ясно, че детето е диабетик и е изпаднало в тежка диабетна кома. Той веднага отвори чантата на Анви, намери бързодействащия глюкаген, който се използва в подобни извънредни ситуации и без колебание го инжектира в тялото на момичето. Когато се свести, тя беше на палубата на кораб, който по-късно разбра, че е военен и че съвсем случайно се е отбил на този бряг. Част от екипажа по времето, когато Анви се е премятала по надолнището към брега, я е забелязал, нормално любопитството на матросите да ги е завело на мястото, където Анви тупна, а след това скочи и започна да тича към брега. Но след като моряците видели, че детето се сподиря от банда туземци, бързо приготвили своите оръжия и зачакали, но след героичната постъпка на тинейджърката с обезвреждането на най-бързия преследвач, те решили да действат и с изстрели във въздуха прогонили туземците. Анви беше спасена. Сега беше въпрос на време, за да успее да се върне у дома.

Отиди на #101.

Анви реши, че е превъзбудена и най-доброто в момента е да отиде да поспи мъничко и след това да реши какво ще прави със съдбата си.

Анви бързо се унесе, защото сълзите ѝ я бяха изтощили до край.

Будилникът на мобилния ѝ телефон я стресна. Анви бързо скочи и натисна копчето, за да спре алармата.

Отпусна се в леглото и се замисли за най-близкото си бъдеще.

Ако все пак въпреки мъката решаваш, че Анви заминава, отиди на #21.

Ако твърдо Анви остава, отиди на #12.

Ако се колебаеш използвай зара. При 1, 2, 3 отиваш на #12. При 4, 5, 6 отиваш на #21.

Анви твърдо решава, че си остава у дома и никакви колежи не могат да я съблазнят.

Тя знаеше, че баща ѝ доста време щеше да ходи като замаян, защото той възлагаше големи надежди на нейното бъдеще.

В крайна сметка в живота освен образование, работа и напрежение има и близки хора, които Анви реши да не изоставя.

Така приключва играта за теб, или поне в тази ѝ версия. Следващия път Анви може да стигне и по-далеч от пределите на страната.

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Сърчицето на Анви се сви. Тя знаеше, че след броени минути ще се раздели с най-близките си същества. Но тя също знаеше, че ако се поддаде на болката, ще провали всичките си надежди за обучение в чужбина. Заслужаваше ли си това, тя не знаеше, но единственият начин да научи е като отиде в колежа. Тя осъзна, че сестра ѝ говори нещо:

— Искаш ли вода, Анви? Изглеждаш бледа.

— Не, добре съм.

Трябваше да издържи. След малко предстоеше най-тежкото, а именно раздялата. Но тя щеше да издържи.

Времето напредваше. Таткото на Анви ѝ помогна за багажа, който беше чекиран и откаран в багажното отделение, а майка ѝ не спираше със съветите:

— Анви, да внимаваш с басейна! Анви, да не стоиш до много късно! Анви, да не се срещаш с непознати! Анви, обаждай се редовно! И пр.

Анви не чу половината от съветите, защото последните дни беше слушала многократно майчиния репертоар.

От уредбата поканиха всички, които бяха за полета на Анви, и дойде най-критичния миг.

Ако въпреки всичко решиш Анви да се откаже от проектираното пътуване, отиди на #2.

Ако Анви продължава напред, отиди на #22.

Ако се колебаеш, използвай зара. При 1, 2, 3 отиди на #2. При 4, 5, 6 отиди на #22.

След като се настани удобно Анви започна да разглежда около себе си. Хората влизаха и търсеха своите места. Имаше няколко бебета, които очевидно нямаха намерение да пазят тишина. Но Анви имаше лек и за това — музика и мощни слушалки.

Започнаха инструкциите от високоговорителите:

— Закопчайте си коланите. В случай на аварийна ситуация следвайте светлинните пътеки по пода, които ще ви отведат към аварийните изходи. Надяваме се, че пътуването на борда на нашия самолет ще бъде незабравимо удоволствие за вас. Под седалките си имате надуваеми жилетки, тъй като по-голямата част от маршрута на самолета минава над океан.

Анви знаеше подробно маршрута. Та нали го беше проследявала многократно по картата в интернет.

Сега за нея беше най-важно да се успокои и да поспи.

Отиди на #32.

Тя обаче нещо беше неспокойна. Освен липсата на близките си тя чувстваше и липсата на любимите си вещи. Анви бързо скочи и си взе обратно ръчния багаж.

Отиди на #14.

Шансът не е на твоя страна в този случай.

Играта, или поне тази ѝ версия, приключва за теб сега. Опитай пак! Следващия път късметът може да е на твоя страна.

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Анви тръгна по пътеката, чиито светлини указваха посоката към спасението, но съвсем скоро разбра, че няма шанс да пробие. Понечи да се върне, но вече напъващи хора ѝ бяха запушили пътя за отстъпление. Пред Анви се изправи лъскавият грубиян, който безцеремонно я блъсна на страни. Тя залитна и си удари главата силно в ръба на една седалка. Но падайки, тя препъна грубияна, който тежко се стовари, а множество крака го стъпкаха.

Анви опита да се изправи, но просто вече нямаше къде.

Последната ѝ мисъл беше, че не беше разумен вариант да използва стандартния начин за добирание до аварийен изход.

Е, тази версия на играта приключва за теб, но можеш да пробваш отново.

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Да, това е правилното решение, защото Анви няма какво да губи, ако приближи плаващата маса.

Но въпроса е как да приближи наблизо? Отново се поздрави, че ходи на уроци по плуване, и мощно загреба към нещото. Но в басейна беше едно, а в открития океан — съвсем друго. Тя махаше с ръце и крака, но видим резултат нямаше.

— Дали има някакво течение тук, което не ми позволява да се приближа? — запита се тя. — Но все пак трябва да продължа и да стигна онова проклето нещо.

След около половин час установи, че все пак бавно, но сигурно приближава. Но установи и още нещо, което я направи твърде нещастна. Беше започнало да се стъмва. Паднеше ли мрака, тя нямаше шанс да открие плуващата маса. Напъна всичките си мускули, за да ускори придвижването си. Но в този момент нещо изпляска вляво от нея. Тя погледна и видя перка.

— Оу, ужас! Акула ли е това? — Анви затрепери във водата. Стана ѝ ужасно, имаше чувството, че се беше изпотила мигновено. — Е, няма как, тук някъде май ще свърша! — В този момент в съзнанието ѝ изплуваха думите на баща ѝ: „Анви, винаги трябва да се бориш до последно и никога не се предавай предварително! Докато има живот, има и надежда.“ — Прав си, тате! Важното е да се боря докрай!

И тя започна да се бори. Плуваше с всички сили, но като че ли и перката изчезна. Тя се доближаваше доста бързо. И когато мислеше, че акулата или каквото там беше, не я е забелязало, тя чу зад себе си силен плясък. Обърна главица и отново видя перката на някакви си тридесетина метра от себе си.

Ако избираш Анви да продължи борбата, отиди на #85.

Ако предпочиташ Анви да се предаде, отиди на #36.

Анви първоначално реши, че вземането на надуваемата жилетка е напразно губене на време и трябваше час по-скоро да напусне самолета. Тя се покатери на облегалката, за да може да скочи на аварийния изход, който беше непосредствено до нейното място. Но тя се сепна:

— Нали долу е океана. Какво ще правя след като нямам жилетка? Ако искаш Анви да се върне да вземе своята жилетка, отиди на #55.

Ако искаш да продължи без нея, отиди на #90.

Анви затвори очи за миг или така си мислеше. Но се унесе в дълбок сън. Когато се събуди тя изплашено видя над себе си надвесени диваците, които здраво я връзваха. Те бързо я занесоха в лодката на предводителя и я положиха на дъното.

Отиди на #69.

Тя скочи решително, тръсна още веднъж главица и отсече:

— Заминавам!

Разбира се, че нямаше да се поддаде на връхлитащата я мъка. Все пак от дълго време живее с тази мечта, а и родителите ѝ като че ли все пак щяха да са горди с нея.

Анви стана и си направи още една чаша какао, а часа вече беше 06:35.

След по-малко от час таксито вече щеше да я вози към летището.

Баща ѝ влезе в кухнята и каза:

— Добро утро, Анви!

— Добро утро, тате!

Той си направи кафе и се осведоми за това как е прекарала нощта, но разбира се, че Анви го успокои, че тя е минала чудесно и че няма търпение да отиде в колежа.

Баща ѝ външно беше спокоен, но в душата му бушуваха букет от чувства. Той въздържа порива си да прегърне дъщеря си и да ѝ каже, че просто не иска да заминава, тъй като трудно ще понесе нейната липса. Разбира се, слабост не биваше да се показва.

Анви направи последни приготовления и си помисли за още една чаша какао, но реши, че е прекалено, и си сипа минерална вода от машината. Студената вода я ободри и тя се усмихна.

В 07:30 ч. цялото семейство се настани в таксито, което след по-малко от половин час ги стовари пред зала заминаващи на аеропорта.

Ако искаш Анви да изненада всички и да се откаже на аерогарата, отиди на #2.

Ако продължаваш да следиш малката авантюристка, отиди на #13.

Ако не можеш да решиш използвай зара.

При 1, 3, 5 отиди на #2. При 2, 4, 6 отиди на #13.

Не, тя нямаше да се предаде на прага. Анви бързо прегърна и целуна поред най-близките си, като при сестричката си се задържа и за втора целувка. След това със забучени слушалки в ушите гордо закрачи към паспортна проверка, а от там и към автобусчето, което щеше да я закара до самолета. Тя знаеше, че я очакват много часове горе, във въздуха, и смяташе тези часове да ги използва да подреди размътената си главица и разбира се ако можеше и да поспи.

Родителите ѝ я гледаха и и махаха с ръце, докато Анви не изчезна по ескалатора. Тук нервите на майка ѝ не издържаха и тя се олюля. Съпругът ѝ я подкрепи, но тя безутешно захлипа. Сестричката само това чакаше — и тя започна да рони крокодилски сълзи. Баща ѝ смръщен и едва сдържащ сълзите си ги прегърна и двете и ги поведе към най-близкото такси.

Отиди на #52.

Импровизираното островче бързо приближаваше скалния процеп. Анви се изплаши да не би да отмине и да не успее да влезе между скалите. Бързо легна по корем и започна да гребе с ръце. В началото нямаше никакъв ефект, но след това като че ли водораслите започнаха да променят своята посока. Анви загреба още по-настървено. Ако продължеше така, щеше косо да влезе в прохода и най-малкото щеше да се блъсне в отсрещните скали. Една вълна й помогна. Анви вече беше на една линия със скалите, които служеха като начало и край на прохода. Тя продължаваше яростно да маха с ръце. Изведнъж я обгърна пълно спокойствие. Водата вече нямаше този устрем и островчето спокойно лежеше на повърхността. Тя се огледа. Беше попаднала в лагуна с големина около 3 км ширина и дължина по продължение на брега около 5 км.

В средата на тази красива лагуна се издигаше остров, но не от водорасли, а истински остров. Анви реши, че това е най-близката ѝ цел и започна да гребе нататък. Беше много разумно първо да слезе на острова и оттам да огледа подробно брега. Анви много бавно се придвижваше, тъй като гребеше с ръце и внимаваше те да не попаднат между зъбите на някой морски звяр. Иначе с плуване много по-бързо щеше да стигне до целта.

А и тя нямаше багаж, който да превозва с водораслите. Те си бяха изпълнили достойно мисията да я доведат в тази спокойна лагуна.

Ако искаш Анви да остави водорасловия сал и с плуване да се опита да отиде до острова, отиди на #96.

Ако искаш Анви да продължи бавно да се придвижва със своя сал към острова, отиди на #81.

Анви рязко дойде в съзнание. Дали предчувстваше надвисналата опасност или голямата жажда я пробуди, нямаше голямо значение. Тя се огледа и видя, че към нейния остров се приближават пирогите на диваците. Тя скочи ужасена.

— Само това ми липсваше! Да се занимавам с нецивилизована банда разбойници.

Тя реши, че трябва веднага да предприеме нещо. Видя, че може и наляво и надясно да тръгне, но може и нагоре да се изкатери.

Ако искаш Анви да тръгне наляво, отиди на #48.

Ако искаш тя да тръгне на дясно, отиди на #61.

А ако искаш да тръгне нагоре, отиди на #7.

Е, Анви определено няма късмет. Защото група туземци връхлитат изневиделица върху нея и за миг я омотават толкова здраво, че не може да помръдне и малкото си пръстче. След това тя е охранявана много зорко и работи усилено за племето, като започва да му показва някои предимства на цивилизацията.

На Анви много ѝ допаднаха ежедневните упражнения по стрелба с лък. В родината баща ѝ я беше записал именно на тренировки по стрелба с лък. Тя се беше състезавала в дисциплините рекърв и компаунд. Дори имаше и няколко награди. Но тук лъковете бяха по-скоро лонгбоу, тоест дълги лъкове, които притежаваха умопомрачителна метателна мощ. Тя все пак предпочете с помощта на туземците да си направи малък и удобен лък, който ѝ служеше прекрасно както за развлечение, така и за лов.

Играта за теб в тази версия свършва дотук, но опитай пак!

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Съдбата е на страната на Анви. Никой не вдигна тревога, значи никой не е видял лодката. Но тя реши твърдо да се придържа към сянката на брега и дърветата върху него. Така нямаше възможност да бъде забелязана от брега. Веднага зави и се гмурна в сянката. Започна много предпазливо да гребе, за да не издаде своето бягство с шума на греблото. Трябваше да се добере до отсрещния бряг, който беше гъсто обрасъл с дървета. Под тяхната защита тя можеше да се надява на успешно бягство. Да, но Анви нямаше голям опит в гребането. Няколкото години на море с надуваема лодка и чифт сглобяеми гребла и обясненията на баща ѝ — с това се изчерпаха нейните познания по гребане и управление на лодка. Тук много я улесни гладката повърхност на езерото. Нямаше вълни, а това си е от значение за управлението на една лодка. Първоначално лодката не се подчиняваше охотно на усилията на Анви, но постепенно тя разбра, че трябва внимателно и равномерно да гребе, за да може да има контрол върху този примитивен плаващ съд. Тя установи още, че ако рязко се наклони на една страна, лодката веднага се накланяше застрашително в същата посока. На 2–3 пъти насмалко Анви да цамбурне във водите, но съумя да овладее положението и сега далеч по-устойчиво заплава покрай брега. Тя възнамеряваше в сянката на брега да обиколи езерото, за да достигне отсрещния бряг. Ако използваше краткия път през средата на езерото, тя рискуваше да я забележат, защото така би преминала през голямата огряна от луната водна повърхност. Но плувайки тя достигна до единия край на обграждащия укреплението ров, който именно от езерото се пълнеше с вода и ако в езерото имаше алигатори, то и в рова също ги имаше, а каква по-добра охрана срещу нападатели или бегълци? Анви се замисли дали да свие в рова и да стигне до челната част на укреплението, откъдето да се изкатери от рова и да се опита да се добере до брега. Или да продължи да гребе покрай брега и да достигне отсрещната на укреплението страна. Тя се колебаеше и претегляше плюсовете и минусите на всеки от двата варианта.

Ако искаш Анви да продължи покрай брега и да се опита да се добере до отсрещния бряг на езерото, отиди на #92.

Ако искаш Анви да свие в рова и да се опита да достигне до брега, отиди на #72.

Ако се колебаеш и ти, използвай зара. При 1, 3, 5 отиди на #72, а при 2, 4, 6 отиди на #92.

Анви реши, че може би по-разумният вариант, ако въобще имаше такъв, е да се спусне по течението на реката. Така най-малкото скоростта ѝ на придвижване щеше да бъде значително по-висока. Тя се насочи към мястото, откъдето реката започваше и след няколко маха на греблото го достигна. Изравни се с бреговете на езерото, но течението ѝ се видя твърде силно.

Ако искаш Анви да промени решението си и да се откаже от спускане по реката, отиди на #75.

А ако искаш Анви да навлезе в бързите води на реката, отиди на #93.

Анви въпреки смазващата умора продължи да се тътри напред. Тя знаеше, че ако спре нямаше шанс да се измъкне от евентуалните си преследвачи. Тя впрочем въобще не се съмняваше, че ще я преследват докато не я пипнат отново.

— Еврика! — Възкликна по едно време Анви, защото беше видяла, че горският тунел най-сетне свършваше и се показаха лъчите на слънцето. Тя си даде кураж, че е на прав път, и продължи напред, докато гората не остана изцяло зад гърба ѝ. Видя едно възвишение. Трябваше да се добере до него, за да може да огледа околността. След поредната порция огромни усилия тя приближи възвишението и започна да се катери нагоре. След като достигна върха му, тя се огледа и видя, че ако продължи напред, ще се озове на скалите покрай които плуваше със своя водораслов сал. А ако тръгне надясно, ще успее да се добере до пясъчния бряг на лагуната-залив. Тя погледна назад и ѝ се стори, че вижда нещо движещо се. Но дали я бяха последвали толкова бързо? На нея просто не ѝ се вярваше. Но умората беше нечовешка и Анви не искаше да мисли за туземците.

Ако искаш Анви да остане на същото място да си почине малко и да събере сили, отиди на #67.

Ако искаш въпреки умората тя да се отправи надясно в търсене на правилния път, отиди на #10.

Ако се колебаеш използвай зара. При 1 отиди на #67, а при всеки друг резултат отиди на #10.

Не, Анви щеше да остане тук и да защитава своята изгодна позиция, а и камъни имаше в изобилие. Тя беше много доволна, просто диваците нямаха шанс! Третият туземец внимателно се придвижваше към нея, но плътно прилепен към скалата, за да бъде по-малка мишена за камъните. Анви си избра един камък не по-голям от голям картоф и с прецизен замах уцели натрапника по корема. Той изкрещя, но след като разбра, че няма по-големи поражения по себе си, бързо се успокои и отново се запромъква. Анви разтревожено си приготви няколко камъка и започна като с градушка да го обсипва. Дивакът героично търпеше, но един голям колкото малка диня камък го удари лошо по пръстите на крака. Това му дойде в повече и той се пусна от скалата, за да хване премазаните си пръсти, но се подхлъзна и така се откри в цял ръст пред камъните на Анви, която без да губи време изстреля няколко с различен калибър. С лудешки крясък туземецът заотстъпва и Анви си реши, че е успяла, когато върху нея скочиха двама туземци и без да се бавят бързо и здраво я завързаха. Без излишно разтакаване я занесоха в пирогата на вожда. А обяснението беше много просто — нападателите бяха намерили пътека, която излизаше в гръб на малката защитничка и докато тя отбраняваше пътеката отпред, те я изненадаха в гръб.

Отиди на #69.

Е, тук късмета определено не е на твоя страна, защото ръбът на скалния перваз се оказва твърде близо, а долу чака акулата.

*Дотук свършва приключението за теб в тази му версия.
Следващия път шансът може да е на твоя страна.*

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Все пак Анви решава да си качи ръчния багаж горе, за да може удобно да се настани на седалката и ако може да поспи.

След това Анви се отпусна в удобното кресло и примижа доволно.

Отиди на #15.

Анви заспа и започна да сънува своята стая. Присъни ѝ се, че любимата ѝ плюшена играчка — едно дебело прасе — ѝ проговаря с човешки глас:

— Анви, Анви защо ме остави? Сега съм много нещастно.

Видя майка си как шета в кухнята, а сълзите ѝ се търкалят по бузите. Видя и сестричката си, която хранеше домашните любимци. И двете много обичаха животните и имаха въпреки протестите на родителите си много домашни любимци — риби, жаби, зайче, чинчила и куче.

В съня ѝ се мярна мимолетно и лицето на баща ѝ, но както обикновено той беше сериозен и ѝ каза:

— Анви, дръж посоката и не се отклонявай от целта!

Някой я побутна. Анви се стресна и ококори хубавите си сини очи. Видя надвесената стюардеса, която ѝ поднасяше храна и я попита:

— Какво да бъде за пиене?

— Сок от ябълка. Благодаря! — отговори Анви.

Пое сока и започна да се храни. Беше изгладняла като вълк. След като се нахрани, отново се отпусна назад и започна да си мисли за приятелите и семейството.

Неусетно Анви заспа. Толкова дълбоко спеше, че нищо не я смущаваше. Даже започналата прогресивно да се увеличава турбуленция. Самолетът все по-силно и застрашително започна да се клати.

Отиди на #53.

Анви се хързулна по пързалката и не успя да разбере какво точно става, но в един миг започна да потъва в разлюляната вода.

Мислеше, че никога повече няма да види слънчевата светлина.

— Дали краката ѝ бяха здрави? — чудеше се тя.

Нагълта се с вода, но не можеше да се изкашля, защото беше под вода. Тя започна да се задушаваша.

По такъв ли начин трябваше да се сбогува с всичките си надежди за бъдещето?

Съзнанието ѝ се замъгли.

Може би всички, които умират се чувстват по този начин. — Това ѝ беше последната мисъл.

Отиди на #58.

Да, умората беше много голяма и сладката мисъл да се остави на вълните много ѝ допадеше. Но дали това не беше най-голямата грешка?

Дали не беше по-разумно да се поогледа внимателно, защото тя беше чела, че океанските течения са много бързи и трябва да е нащрек постоянно, защото забележеше ли нещо, то можеше това да бъде земя, кораб или друго спасително средство.

Ако въпреки всичко решаваш Анви да си лежи на вълните, отиди на #59.

Но ако решиш въпреки смазващата умора Анви да се огледа внимателно, отиди на #98.

Какво ли ще загуби, Анви ако не се приближи до плуващата маса?

Сега ще разбереш.

Очевидно нищо не спечели с това решение. И ти допусна грешка. Трябваше да избереш приключението.

Играта в тази си версия за теб беше дотук.

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Докато има живот, има и надежда.

Ти предпочете да се предадеш, въпреки че живота продължаваше
и можеше да се намери изход от ситуацията.

Играта за теб свърши, или поне в тази си версия.

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Анви реши, че вече няма какво да губи и с мрачна решителност започна да си облича надуваемата жилетка. Преметна пътната чанта и започна внимателно да се оглежда. Тя трябваше да види дали акулата беше още там. Като че ли си беше отишла, но не можеше да бъде сигурна.

Ако въпреки всичко искаш Анви да се хвърли в океана и с плуване да се опита да стигне до скалите, отиди на #47.

А ако си променил решението си, отиди на #83.

Анви възви наляво и продължи да тича. Чуваше дивашките викове зад себе си и това като че ли допълнително вливаше енергия в жилите ѝ. Не искаше да попадне в ръцете на тези хора. Проходът завиваше, Анви също зави и... О, ужас! Тя стоеше пред отвесна висока скала, която нямаше как да премине. Тя беше спряла само за миг, но той беше достатъчен на преследвачите, които се нахвърлиха отгоре ѝ и добре я увързаха. След това я занесоха и я положиха във вождовата лодка.

Отиди на #69.

Анви беше като обезумяла, никога не изпитваше удоволствие да малтретира някого, но сега беше по-различно. Тя продължаваше да налага момчето. Предизвиканият шум от боя разбуди някои от обитателите и Анви, без да разбере какво става, беше грубо хваната и завлечена обратно в колибата. Отсега нататък тя имаше постоянна охрана, която не я изпускаше от поглед. Тя трябваше да работи тежка работа, която се състоеше в копаене на полето, гребане в лодките, готвене и пр. И всичко това, защото се беше забавила да утолява злобата си върху момчето, което отгоре на всичко се оказа син на вожд.

Дотук приключва тази версия на играта за теб. Следващият път мисли повече, преди да вземеш някое решение.

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Очевидно съдбата беше изоставила Анви. Веднага щом лодката ѝ навлезе в осветеното от луната пространство, силен вик раздра нощната тишина. Стана ѝ ясно, че са я забелязали, и започна бързо и шумно да гребе. Целта ѝ беше да се отдалечи колкото може повече от брега. Но дали имаше шанс да избяга? Тя забеляза многобройни огнени точки по брега. Разбра, че това са факли. Туземците наскачаха в пирогите си и бясно загребаха. Тя натискаше греблото, но можеше ли да се сравнява с възрастни и яки мъже? Около 10 минути продължи бясната гонитба, но след това Анви започна да отмалява, а лодките на преследвачите я настигаха. Те се развиха във ветрило и започнаха да я обграждат. Нямаше смисъл. Анви загуби. Плениха я отново и този път не я оставиха без надзор.

Така приключва за теб тази версия на играта. Опитай пак следващия път.

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Анви се изправи в лодката и с помощта на ръцете си се прехвърли на брега. Но лодката щеше да я издаде. Тя се почуди и като не стигна до никаква друга идея освен да я отблъсне от брега, тя се наведе и направи точно това. Лодката се завъртя и се отдалечи от брега. Сега на Анви оставаше съдбата да ѝ помогне и лодката да се замотае в някой крайбрежен храсталак и да бъде открита възможно по-късно. Тя затича в посоката, от която я бяха донесли воините. Спусна се от платото и навлезе в долината, която беше бедна на растителност, така че трябваше бързо да я прекоси и да достигне по-обрасли местности. Тя безпрепятствено я премина и започна да се изкачва по насрещния склон. Преминеше ли го и него, можеше малко да си отдъхне. Но много скоро зората щеше да разпръсне мрака, а това хем беше хубаво за Анви, защото тъмнината хич не ѝ харесваше, хем не беше хубаво, тъй като евентуалните ѝ преследвачи щяха да имат по-голяма видимост. На върха тя се поспря и се огледа назад, но нищо не видя. Видя вдясно скалист участък и веднага реши, че е хубаво да върви по камъни, за да не оставя следи, които биха могли да я издадат на туземците. Но скалите свършиха и тя отново тръгна по буйна растителност, която на места достигаше 1 м, че и повече. Анви все така продължаваше да тича. Изпитваше панически страх от вероятността да бъде догонена и отново пленена. Тя не се съмняваше, че най-късно след развиделяване щяха да открият нейното бягство. Въпреки че едва се крепеше, тя продължаваше все напред и напред. Отново възвишение ѝ препречи пътя. Тя започна да го изкачва, но вече не се оглеждаше. Достигайки върха тя погледна назад и замръзна. Някъде в далечината ѝ се стори, че видя нещо движещо се.

— О, не. Дано не са те! — промълви тя. Но точно те бяха. Анви се загледа напред и отново разочарованието я обзе. Беше объркала пътя и се беше отклонила значително по-наляво. И сега ако достигнеше до океана, то тя щеше да се озове върху скалите покрай които плуваше със своя водораслов сал. Трябваше да тръгне надясно,

но ако това бяха преследвачи, тя нямаше да може да им се изплъзне, защото беше смъртно уморена.

Ако искаш Анви да остане на същото място да си почине малко и да събере сили, отиди на #67.

Ако искаш въпреки умората тя да се отправи надясно в търсене на правилния път, отиди на #10.

Ако се колебаеш, използвай зара. При 1 отиди на #67, а при всеки друг резултат отиди на #10.

Не, тя не трябваше да затваря очи в този момент, защото ако го направи, щеше да заспи. А това не трябваше в никакъв случай да става. Тя скочи и започна да се разхожда по терасата, която беше с размери приблизително ширина 3 м и дължина 10 м. Двамата преследвачи, които я последваха на пътеката, сега вече слизаха от нея и излязоха навън. Какво ли щяха да правят? Тя не забравяше, че и под терасата има поне двама, които се скриваха от нейните каменни атаки. Пригответи си купчинка с камъни и зачака. В един момент забеляза, че един туземец прави някакви знаци към вътрешността на залата. Анви реши, че казва нещо на скрилите се под нейната тераса. И не се излъга. Внезапно двамата изскочиха и хукнаха към входа, но и Анви не беше неподготвена. Запрати град от камъни по бегълците. Те все пак с многобройните охлузвания, предизвикани от камъните, успяха да се доберат до изхода и излязоха от пещерата. За около час Анви беше оставена на спокойствие, но след това започна някаква суетня пред входа. Донасяха някакви неща. Тя забеляза, че носят трева, клони и по-големички дървета. Те ги редяха пред входа. В съзнанието ѝ мина една тревожна мисъл, но се надяваше, че не е това. След като издигнаха голям куп, диваците го подпалиха, като хвърляха някаква суха трева. Веднага до обонянието на Анви стигна остра задушлива миризма. Тя разбра — бяха я хванали в капан. Или трябваше бързо да излезе, или да остане и да се задуши.

Ако искаш Анви въпреки опасността да си остане на терасата, отиди на #95.

Ако искаш Анви бързо да се опита да напусне пещерата, отиди на #8.

Да, Анви не посмя да влезе в пещерата и докато се чудеше какво да прави, туземците със своите дивашки викове я връхлетяха. Без да се бавят, те добре я увързаха като вързоп и я занесоха в лодката на своя предводител.

Отиди на #69.

Анви без колебание зави надясно и продължи лудешкия си бяг. Но пътеката все повече се изкачваше нагоре и все повече се стесняваше. Хубавото беше, че повече от един преследвач не можеше да я гони, защото беше твърде тясно. Тя за миг погледна назад и видя, че туземците се бяха наредили един след друг. Пътеката рязко зави отново надясно и още по-стръмно започна да се изкачва. Анви на колене и лакти продължи. Виждаше, че пътеката завършваше с някаква площадка. Но после какво щеше да прави, сега не мислеше. Последен тласък и Анви се изтърколи на скалната площадка. Краят на пътеката беше изключително тесен, обстоятелство, което позволяваше лесната отбрана на тази твърдина, на която беше застанала Анви.

— Да отбранявам края на пътеката, но с какво? — запита се Анви.

Тя погледна многобройните и с различна големина камъни, които в изобилие се намираха на скалната площадка. Имаше съвсем малки, но имаше и доста големи. Тя веднага примъкна няколко с големината на кокосови орехи, пъпеш и дини. Така подредила своя арсенал, тя зачака, като с едно око поглеждаше през ръба надолу по пътеката.

Първият се появи, но само за миг, защото получи като подарък солиден камък, голям колкото кокосов орех. Той с крясък отскочи назад, като събори човека зад себе си, който от своя страна презглава се затъркаля назад, помитайки всичко, което стоеше на пътя му. Анви се усмихна. Първата атака на туземците претърпя пълно фиаско. Тя се протегна доволно и зачака. Някъде зад завоя упорито се провеждаше съвет. Анви не си губи времето, а стъкми солидна купчинка от камъни, които бяха нейното чудесно оръжие срещу тези разбойници. Изведнъж с дивашки викове по пътеката се втурнаха трима души. Крещяха колкото им глас държи. Но Анви този път беше подготвила по-голям камък, който рязко запрати, но за нещастие той подмина първия нападател и удари в крака втория, който с рев отскочи назад. Но третият очакваше нещо подобно и плътно се прилепи към едната страна, а остави съплеменника си да се търкаля надолу. Анви веднага

взе втори камък и го запокити, защото първият туземец беше на някакви си десетина метра. Тя не успя и този път да го уцели и камъкът се търколи безгрижно надолу по пътеката. Веднага хвърли трети камък, който беше голям колкото пъпеш и ѝ бяха нужни и двете ръце. Като застана права и с ръце над главата си, тя го метна по застрашително приближаващия дивак. Този път камъкът удари право в гърдите човека, който през глава се затъркаля по наклона. Оставаше само един, но да продължи ли да защитава тази позиция или да бяга? Това беше въпросът, който ѝ се въртеше в главата. Тя извърна поглед и видя, че пътеката продължаваше да се изкачва нагоре и завършваше пред един скален вход, но какво имаше в този вход тя не знаеше.

Ако искаш Анви да изостави своята позиция и да потърси убежище във входа на скалата, отиди на #70.

Ако искаш да продължи твърдо да отстоява благоприятната позиция, отиди на #29.

Анви продължаваше да бъде в безсъзнание. Тя и не подозираше, че към нейното пристанище се приближава банда обезумели диваци. Но така може би за нея беше по-добре. Туземците наскочаха на брега, обградиха детето и след кратък съвет добре го увързаха и го положиха на дъното на пирогата, която очевидно принадлежеше на вожда.

Отиди на #69.

Както си плаваше покрай скалите, на Анви ѝ се стори, че вижда някакви дребни фигурки по ръба на скалите. Каза си:

— Много съм изморена вече. Халюцинирам!

Но в следващия миг тя беше на крака и едва не обърна слабото си плавателно средство. Напред тя видя, че скалите се прекъсваха.

— Значи там. Там има проход към сушата! — изкрещя Анви. Проходът беше широк около половин километър, а след него отново скалите поемаха своята стража. Анви с тази скорост след няколко минути щеше да доближи прохода, но въпроса беше дали да влиза или да продължи натам?

Не знаеше какво има зад тази своеобразна скална порта, но така също не знаеше какво има и ако я отмине. Трябваше да рискува, но с кое да рискува, като влезе или като отмине?

Виждаше много добре, че тук течението беше много силно и веднъж отминала процепа в скалите нямаше да има шанс да се върне обратно. Но ако влезеше дали щеше да може да напусне онова, което беше в прохода? Времето много бързо напредваше, а и островът също.

Така че ако искаш Анви да влезе в прохода между скалите, отиди на #23.

А ако искаш Анви да продължи своята обиколка покрай скалите, отиди на #100.

Анви приближи края на острова, който беше откъм скалите, огледа се за последен път и като не видя нищо освен вода се хвърли. Тя плуваше грациозно и бързо напредваше към скалите. Но дали си заслужаваше риска? Все пак тези води можеха да крият хиляди опасности. Тя наближи скалите и потърси дъно. Но дъно нямаше. Скалите бяха много високи и отвесни, така че тя нямаше как да се изкатери по тях. Тя почти разплакана се обърна да погледне къде е нейният остров. Той все още се поклащаше на не повече от стотина метра от нея, но без съмнение скоро водното течение щеше да го завлече нататък.

Ако искаш Анви да се опита да се върне на острова, отиди на #82.

А ако искаш Анви да продължи да плува край скалите, отиди на #6.

Анви скочи, огледа се и се затича наляво. Терасата свършваше, но имаше възможност да продължи по един скален перваз не по-широк от метър. Чувахе зад себе си туземците, те я преследваха яростно. Тя стигна до края на перваза и се почуди какво да прави. Вече нямаше накъде да бяга. Погледна надолу и ужасена забеляза перката. Първият дивак бързо приближаваше. Анви реши, че без бой няма да се даде. Бързо се наведе и взе един камък голям колкото юмрук. Претегли го в ръка и реши без да се паникьосва да действа хладнокръвно, както баща ѝ винаги ѝ е обяснявал: „Първо се концентрирай и тогава действай“. На около 3 м от нея первазът силно се стесняваше и тя реши, че това е най-доброто място за нападение. Когато дивакът стъпи на стеснението, Анви внимателно се прицели и с всички сили запрати камъка. Камъкът полетя и Анви изпита удовлетворение от своята точност, защото се чу тъп звук, който оповести, че мишената е умерена. Туземецът невярващ се закова за миг, но след това се олюля и с разперени ръце полетя към водата, където го очакваше акулата. Но с това грижите на Анви не приключиха, веднага след първия се появи втори и Анви нямаше време да се подготви за неговото посрещане. Той ловко скочи при нея, а тя рязко се отдръпна, но се подхлъзна и полетя към ръба на скалния перваз.

Тук шансът ще определи какво ще се случи оттук насетне.

Така, хвърли зара! При повече от три отиди на #79. При по-малко от четири отиди на #30.

Анви спа много продължително. Това беше добре за нея, защото не видя как още няколко акули се доближиха до островчето и като го поблъскаха малко отплуваха на някъде. След края на своя възстановителен сън тя се разбуди и се огледа на всички страни. Слънцето беше високо на небосклона и светеше в пълния си блясък. Анви разтри очи. Вярно ли беше? Тя мислеше, че вижда мираж. На не повече от 3 км видя скали. Тя много се зарадва и започна да подскача на своя плавателен съд.

— Най-сетне ще слеза на суша! — каза си Анви. Но в следващия момент тя пребледня. — Ами ако отмина тази земя? Какво да правя?

Тя трябваше да направи нещо, но какво? Нямаше нито весло, нито нещо подходящо, за да замени веслото. Оставаше да се надява на добрия си късмет. Не можеше да се оплаче от липса на шанс след злополуката. Видя, че островчето водено от някакво подводно течение се насочва все по-близо към скалите.

— Какво ли има зад тези скали? — питаше се детето. — Дали ще намеря други хора, от които да поискам помощ?

Тя внимателно гледаше без да може да направи нещо за хода на своя остров. На около половин километър той рязко възви и на Анви ѝ стана ясно, че ще подмине скалите. Тя скочи и закрещя:

— Не, не отминавай скалите! Няма ли кой да ме чуе? Помощ!

Тя се хвърли на предната част на острова и започна да гребе с ръце, но безуспешно. Силен тласък за малко да я прехвърли във водата. Акулата забелязала белите ръце веднага се насочи към тях. Анви не я забелязваше, устремила поглед към отдалечаващите се скали. Едва в последния момент забеляза перката и едва свари да отдръпне ръцете си, които се озоваха на милиметър от ужасната уста на чудовището.

Анви разбра, че е допуснала грешка, която можеше да ѝ струва твърде много. Обеща си занапред да бъде по-разумна и да не прави детски неща.

Ако искаш Анви да остане на своя остров, отиди на #83.

А ако искаш да го напусне и с плување да се опита да достигне до скалите, отиди на #37.

Анви отвори чантата си и взе бутилка с минерална вода. Тя провери какво е състоянието на вещите в чантата, но за щастие майка ѝ благоразумно беше опаковала добре флаконите инсулин и консумативите за инсулиновата помпа и трансмитера, така че те не се бяха намокрили. Устата ѝ беше суха и тя не можеше да преглъща. Но съзнаваше, че водата трябва да се пести, защото в противен случай много бързо силите ѝ щяха да я напуснат. Тя отвори внимателно капачката и отпи първо една глътка, а после втора и трета. Прибра бутилката отново в чантата, като я затвори внимателно. Въпросът сега беше какво да прави. Дали да легне и да се опита да поспи, тъй като знаеше, че сънят е чудесно лекарство, или да стои и да бодърства, за да не изпусне някой бряг. А и морското чудовище я притесняваше. Това островче дали щеше да издържи на напора му?

Ако искаш Анви да си полегне и да поспи, отиди на #3.

А ако искаш Анви да бодърства, отиди на #84.

Анви се разтърси в неудържими ридания. Тя не можеше да напусне дома си и най-близките си хора. Опита се да спре сълзите си, но неуспешно. В този момент в кухнята влезе майка ѝ.

— Защо плачеш, Анви? Какво става?

Анви подскочи, тъй като майка ѝ я изненада. Но все пак тя успя да промълви плачейки:

— Мамо, аз не мога да замина, не мога да се разделя с вас.

— Успокой се пиленцето ми — каза майка ѝ — оставаш си у дома.

— А тате?

— Остави го баща ти, с неговите грандомански мечти. За мен е по-важно детето ми да се чувства добре. След като не искаш, няма да ходиш.

— Майката пое ангажимента да се справи с главата на семейството и изпрати Анви в леглото.

Анви си легна, а майка ѝ си направи кафе и зае нейното място на кухненската маса. Сценарият започна да се повтаря, но сега главната героиня беше майката и нейните сълзи се ронеха по масата. Майката се чудеше дали решението да остави Анви у дома е правилно или не.

— В крайна сметка и в родината има достатъчно перспектива за развитие — каза си майката. Но сама не вярваше на своите успокоения. Все пак бяха положили значителни усилия за това Анви да се подготви и сега да имаше уникалния шанс да отиде в наистина елитен колеж.

Ако все пак в последния момент решаваш, че Анви заминава, отиди на #21.

Ако твърдо Анви си остава, отиди на #12.

Ако се колебаеш използвай зара. При 1, 2, 3 отиваш на #12. При 4, 5, 6 отиваш на #21.

Веднага след като спря да вижда семейството си Анви започна да плаче, но тихичко, защото не искаше да прави впечатление. Увеличи докрай слушалките, а тинейджърската музика изпълни съзнанието ѝ.

Една баба се приближи и каза на Анви:

— Дете, намали музиката, че ще си повредиш слуха! Ние като бяхме млади, слушахме музика, но тихичко. Не мога да ви разбера вас днешните младежи.

Анви промърмори едно:

— Да, да, ще намаля.

И побърза да се отдалечи от бабата, която очевидно търсеше да си приказва с някого.

Анви се добра до автобусчето и се настани удобно. След няколко минути автобусчето спря и Анви слезе от него и се озова под крилото на огромния ревящ самолет. Тя го гледаше в захлас. За първи път стоеше толкова близо и то до такъв голям самолет. Тя започна да се изкачва по стълбите. Стюардесата я поздрави и ѝ поиска бордната карта. Анви с усмивка я подаде и продължи навътре, в търбуха на чудовищния въздухолет.

Баща ѝ я беше предупредил, че тя ще бъде наблюдавана от стюардесите, защото е малка. Това не ѝ харесваше, но нямаше какво да стори. Тя се настани удобно в първата половина на самолета. Нейното място беше непосредствено пред аварийния изход. Тя се поогледа, настани се удобно и се зачуди ръчния багаж дали да го остави при себе си или да го качи в определеното за това място, което се намираше над седалката.

Ако искаш Анви да си качи ръчния багаж в багажника, отиди на #31.

Ако искаш багажа ѝ да си остане при нея, отиди на #4.

Ако ти е все едно използвай зара, като при 1, 3, 5 багажът отива в багажното отделение (#31), а при 2, 4, 6 остава при Анви (#4).

Често в живота късметът е определящ за успеха или неуспеха.

Така че използвай зара.

При 6 отиди на #88.

При 1 или 2 отиди на #16.

При всеки друг резултат хвърляй зара отново, докато не получиш някоя от горните цифри.

Много правилно. Анви вижда, че пътеката буквално е задръстена от хора, които се намират във всякакви положения — прави, седнали, настрани, но никой не го интересува, защото всички се опитват да се доберат до аварийния изход. Никой не си даваше сметка, че именно с този хаос обричат себе си и другите на явна гибел. Анви се поколеба миг-два, но после реши, че без чантата си никъде няма да ходи. Та нали целият ѝ инсулин беше именно там. Тя грабна чантата си и при навеждането си ѝ се мярна част от пакетчето с надуваемата жилетка.

Ако искаш Анви да вземе надуваемата жилетка, отиди на #89.

Ако смяташ, че тя само ще ѝ пречи, отиди на #19.

Разбира се, че по-разумно е да се върне, пък каквото ще да става.
Анви се отгласна от облегалката на седалката и скочи на пода.
Тя се наведе и видя жилетката.
Отиди на #89.

Ако искаш Анви да направи с жилетката същото, което видя да прави човека с неговата, тоест да пусне механизма за надуване, отиди на #86.

Ако не искаш жилетката да се надуне, отиди на #90.

Тя нямаше смелостта потребна за да скочи в океана.

Тя си каза, че е по-добре да умре на борда на самолета, вместо сред водните планини долу.

Силен трясък и мощен тласък я извадиха от равновесие. Тя не разбра какво става, за миг ѝ мина през ума, че това е краят.

Отиди на #33.

Едно малко телце биваше подхвърляно от успокояващите се вече океански вълни. Това беше малката Анви, която отдавна не беше в съзнание. Но дали наистина жестоката съдба ѝ беше отнела крехкия живот?

Не, Анви не беше умряла, тя беше жива. Но адски изтощена. Първоначално не знаеше къде се намира и какво се беше случило. Лека-полека в съзнанието ѝ се върнаха всички страхотии на самолетната катастрофа и нейния скок в океана. Това, което не знаеше Анви, беше дали всички пасажери на самолета са мъртви или все пак някои се бяха спасили. Тя се чудеше дали самолетът е паднал в океана веднага след нейното приводняване или беше успял още да се бори с бурята.

Една вълна я заля цялата и Анви силно се закашля.

— А така, сега остава да си навлека и някоя простуда! — усмихна се тя.

— Но какво да правя сега? Ясно е, че след като съм се отървала да се явя при дядо Боже, трябва да търся начини за спасение.

Тя се огледа на всички страни. Нищо, абсолютно нищо освен безбрежна водна шир. И вълни, вълни колкото искаш.

— Хубава работа! — каза си детето. — Май шансовете не са ми кой знае какви. Но все пак добре е, че ходих на уроци по плуване, та да си поплувам малко из океана.

Слънцето прежуряше безжалостно, а Анви нямаше вода. Но дали нямаше наистина? Какво се беше случило с ръчния ѝ багаж? Тя си припомни, че последно го беше преметнала през рамото си, но след това нищо не помнеше за него. Тя попипа от всякъде, но жилетката ѝ пречеше добре да опипа около себе си. В един момент Анви подскочи във водата, защото напипа дръжката на чантата, но тя дали беше там? Анви потегли и усети, че има съпротивление, значи чантата беше там.

Но сега въпросът беше как да я изтегли пред себе си и да я отвори, за да отпие от бутилката с минерална вода, която майка ѝ беше грижливо сложила наред с останалите неща.

Явно трябваше да почака по-благоприятен момент.

Ако искаш Анви отново да се заеме с изследване на океанската шир, отиди на #98.

Ако искаш просто да я носят вълните, отиди на #34.

Ако се колебаеш използвай зара. При 1 отиди на #34, а при всеки друг резултат отиди на #98.

Определено погрешен избор. Защото ако се беше поогледала, Анви щеше да забележи на около километър от себе си някаква тъмна маса, която можеше да се окаже спасителната сламка за нея.

За теб играта, или поне тази ѝ версия свършва дотук. Следващия път ти желая повече късмет.

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Туземците, въпреки че бяха много опитни, като че ли подцениха опасността, че би могло в лагуната да има от страшните акули. Те уверено гребяха и не подозираха, че акулата ги дебне. А тя знаеше, че човешкото месо е много вкусно. Не пропускаше случай, когато може да го опита, а сега имаше наистина чудесен случай. Цели три дървета на онези същества бяха пълни с тях. Акулата реши. Нападна най-напред средната пирога, която беше просто издълбан с огън дънер, и с рязък удар я преобърна. Хората крещейки паднаха във водата, но много скоро акулата се погрижи за тях. Водата почервения. Акулата извършваше своето сатанинско действие — освен, че похапваше човешко месо, тя убиваше всичко, което се движеше. Така само за миг и петимата туземци бяха умъртвени.

Останалите две пироги като обезумели се стрелнаха напред. Хората в тях и не помислиха да помогнат на своите съплеменници. Те знаеха, че те просто бяха извадили лош късмет, и бързаха да отидат на острова преди акулата да помисли за още човешка плът. Но акулата като че разбра за намерението на останалите и рязко се обърна по посока на отдалечаващите се лодки. Едната, която очевидно принадлежеше на племенния вожд, беше по-хубава и по-голяма и се управляваше от по-силни мъже. Тя се намираше на няколко дължини пред другата пирога. Акулата с неподозирана скорост се изхвърли към бегълците. С неочакван за хората мощен удар тя повдигна и преобърна втората пирога. Сценарият се повтори и той досущ приличаше на този от преди няколко минути. Хората безпомощно се разкрещяха, а акулата ги ликвидира методично един по един.

Но вождовата пирога получи необходимото време, за да се измъкне от гибел.

Ако искаш Анви да се пробуди, отиди на #24.

Ако искаш Анви да остане в безсъзнание, отиди на #45.

Ако се колебаеш, използвай зара. При 1, 3, 5 отиди на #24. При 2, 4, 6 отиди на #45.

Тя реши да побегне надясно. Виждаше, че скалната тераса свършваше, но в самия ѝ край започваше пътека врязана в скалите нагоре. Тя бързо започна да тича по пътеката, а тя все повече се стесняваше. Туземците бяха по петите ѝ. Изведнъж тя се озова на разклонение. Пътеката се раздвояваше наляво и надясно.

Ако искаш Анви да тръгне наляво, отиди на #38.

Ако искаш Анви да продължи бягството надясно, отиди на #44.

Анви скочи рязко и хукна. Много глупава постъпка. Да се опитва да избяга сред толкова много воини, които много добре познават околността, и то само с развързани крака, без да са й свободни ръцете. Още преди да направи десетина крачки няколко воини я догониха и грубо я хванаха.

Отиди на #94.

Тя реши, че няма никакъв смисъл да се опитва да бяга. Беше видяла как добре е укрепено селището. Легна отново и заспа. Но ѝ се присъни, че чува думите на баща си: „Докато има живот, има и надежда“. Тя се сепна и реши, че няма да чака на случайността, защото можеха и да закусят с нея ако остане.

Отиди на #9.

Докато се чудеше какво да прави, тя изведнъж усети как някакво тежко тяло се стоварва отгоре ѝ. Някой я беше видял и нападнал. Тя реагира светкавично и се поздрави за това, че беше ходила на тренировки по бойни изкуства. Заби коляно в корема на нападателя и този удар мигновено даде резултат. Хватката му се отпусна, а Анви с широк замах го цапардоса по брадичката. Момчето, защото това беше момче приблизително на нейната възраст, отскочи назад, но се препъна и падна по гръб. Анви не беше жестока, но сега се касаеше за свободата, а може би и за живота ѝ и затова му нанесе два бързи ритника. Момчето крайно изненадано се сгърчи, а Анви се хвърли върху него.

Ако искаш Анви да продължи да удря момчето, отиди на #39.

Ако искаш Анви да продължи своето бягство, отиди на #80.

Късметът на Анви не е отличен, но не е и лош. Съдбата ѝ предлага втори шанс.

Отново зара ще определи, но този път съотношението е 50% на 50%.

При 2, 4, 6 отиди на #26.

При 1, 3, 5 отиди на #40.

Анви се зачуди какво точно ще прави, дори и да достигне брега. Не беше ли по-разумно да отиде на гористия бряг на отсрещната страна на езерото? Тя дълбоко се замисли и реши, че няма какво да прави на оня бряг, откъдето тръгна или по-точно откъдето я домъкнаха тук. Рязко потопи греблото и се отблъсна от брега на рова. Тя се върна в езерото на същото място, откъдето беше влязла в крепостния ров.

Отиди на #92.

— Каквото ще да става, аз не мога повече — каза си Анви. И като си избра една хубава морава, седна, а много бързо след това си легна и заспа непробудно. Тя беше изразходвала толкова много сили през тази нощ, че юношеското тяло не издържа. Тя беше забелязала нещо движещо се и това се оказаха воини от племето, които бяха тръгнали да я преследват. Всички жители на укреплението бяха мобилизирани и се бяха разпръснали в различни посоки да търсят бегълката. Когато се събуди, Анви видя, че отново около нея има много туземци. Те я бяха вързали и чакаха да се събуди. Поведоха я обратно към селото и тя знаеше, че нямаше шанс повече да се измъкне или поне не веднага, защото щяха да я пазят много добре.

Така приключва тази версия на играта за теб, следващия път ти желая повече успех.

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Течението беше толкова бързо, че Анви не можеше абсолютно нищо да направи. В следващия момент тя по-скоро усети, отколкото чу нещо, тъй като бученето беше изключително силно и дори да викаше, пак нямаше да се чуе. Но тя усети, както ѝ се стори, страхотен трясък, а после нищо. Нищо не помнеше. Когато се съвзе, видя около себе си много диваци, които се бяха погрижили да я вържат. Сега я вдигнаха на ръце и я понесоха към укреплението-село. Явно беше, че трябваше да свикне с новия си начин на живот. И тя започна да свиква. Работеше на полето, показваше някои предимства на цивилизацията, играеше с останалите младежи от племето, но все пак копнееше да се върне в къщи.

На Анви много ѝ допаднаха ежедневните упражнения по стрелба с лък. Баща ѝ я беше записал в родината именно на тренировки по стрелба с лък. Тя се беше състезавала в дисциплините рекърв и компаунд. Дори имаше и няколко награди. Но тук лъковете бяха по-скоро лонгбоу, тоест дълги лъкове, които притежаваха умопомрачителна метателна мощ. Тя все пак предпочете с помощта на туземците да си направи малък и удобен лък, който ѝ служеше прекрасно, както за развлечение така и за лов.

Е, така свършва тази версия на играта за теб. Следващия път ти желая повече късмет.

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Анви отвори очите си. Тя лежеше на дъното на лодката и се чудеше:

— Защо точно на мен се случват всичките тези неща?

Но чу думите на баща си: „Докато има живот, има и надежда“. А и други думи нахлуха в съзнанието, които отново баща ѝ казваше често: „Концентрирай се и без паника“.

— Точно така, ще го послушам — каза си тя.

След това се подпря на лакти и надзърна над борда на пирога. Около нея гъмжеше от воители на непознатото племе. Междувременно бяха дошли още много туземци, като основно се бяха придвижили с два огромни сала и няколко пирога, които сега качваха на саловете, тъй като перката застрашително се поклащаше на неголямо разстояние. Дали имаше още жертви освен първите две пирога, Анви не успя да установи, но ѝ беше ясно, че само прибрзаността на воителите ги беше подвела, за да загубят толкова хора. Те очевидно знаеха, че тези води са опасни и затова имаха тези огромни салове, които можеха да устоят на всяка атака. Анви се замисли дълбоко за своето бъдеще. А то никак не беше розово. Представи си как диваците я пекат жива на бавен огън, беше гледала в някакъв отвратителен филм точно такава сцена. Косите ѝ настръхнаха, но: „Докато има живот, има и надежда“. Тези думи, като че ли я поуспокоиха. Тя си каза:

— Ти бъди концентрирана, а пък каквото има да става, то ще стане, но следи за шанс за спасение!

След някакъв гърлен вик потъртриха и нейната пирога и я качиха на един от саловете.

— Е, поне няма да бъда изядена от акулата, или поне не сега — каза си тя.

Усети, че сала се раздвижи, явно малката армия напускаше острова с удовлетворение, тъй като беше заловила ценен пленник. Пленникът беше бял, а всички те бяха силно загорели и с мургава кожа. Някой даде тон за песен, или би трябвало звукът, който се разнесе, да се казва така. Започна небивала олелия, Анви помисли, че

всички крещят кой както може. Не вярваше акулата да остане спокойна и да не си отиде при тази невъобразима шумотевица. Най-сетне тя усети, че сала опря о брега. Над нея се надвесиха две лица. Единият, като видя, че тя го гледа, нещо й излая, но естествено Анви нищо не разбра и му каза:

— Гледай си работата!

В отговор той се усмихна. В следващия момент я грабнаха и я свалиха на сушата. Там имаше още воини. Развързаха ѝ краката и ѝ показаха, че трябва да върви.

Ако искаш Анви да опита да избяга, след като ѝ развързаха краката, отиди на #62.

Ако искаш Анви да продължи да върви с племето, отиди на #94.

Да, позицията наистина беше много добра, но тя се замисли, че те са повече от нея и биха могли да потърсят обходни маршрути и да я изненадат в гръб. Така че Анви реши и след една последна градушка от камъни, която помете и последния трети нападател, тя скочи и се затича към входа на пещерата. Като стъпи на прага, тя се обърна. Видя, че преследвачите бързо приближаваха.

Ако искаш Анви да влезе в пещерата, отиди на #78.

А ако въпреки всичко не искаш Анви да влезе във входа, отиди на #43.

Анви реши да тръгне наляво. Но дали това беше правилно решение? Все пак беше някакво. Тя вървеше, а умората все повече налягаше крехкото тяло. Само благодарение на упоритите тренировки по лека атлетика, на които Анви ходеше, все още се крепеше на крака. Зората се пукна и тя разбра, че може би точно в този момент бягството ѝ е разкрито. Трябваше да очаква преследвачи, но се надяваше, че няма веднага да попаднат на следите ѝ. Тя вървеше все напред, но започна да се притеснява, защото от двете ѝ страни имаше толкова гъста растителност, че не можеше да завие или дори да се отбие от пътеката. Клоните и лианите над главата ѝ бяха плътно преплетени, така че тя едва разбра, че е започнало да се съмва. Ако продължеше още напред без да има възможност да намери местенце за почивка, тя щеше просто да падне на пътеката и да заспи, без да се интересува, че онези от селото ще я гонят. Най-сетне достигна една просека в гъстата растителност и веднага я огледа, но тя беше не по-голяма от десетина метра, но все пак беше отбивка от главната пътека. И мястото беше удобно за почивка и за възстановяване на силите.

Ако искаш Анви да се отбие и да направи почивка, отиди на #91.

Ако искаш Анви да продължи напред, отиди на #28.

Анви реши, че по-разумно е да използва рова за своето бягство и да се опита да се добере до брега, където туземците я качиха в носилката-кош. Тя загреба плавно и зави към рова. Навлезе между двата бряга и се молеше никой да не я забележи, защото тук беше като в капан. Нищо не помръдваше, което засега напълно удовлетворяваше тинейджърката. Тя продължи предпазливо да напредва и точно в този миг усети силен удар по дъното.

— Олеле, алигатори! — помисли си и за малко не изкрещя Анви.

Лодката спря. Анви не смееше да диша, защото чувстваше своята безпомощност в тази черупка. Миг-два и нищо не се случи. Тя се претраши и погледна зад борда, нищо не видя. Потопи веслото и бързо го изтегли, то беше докоснало нещо твърдо. Отново почака и отново нищо. Тя си каза, че няма смисъл от безсмислено стоене и отново потопи греблото и отново докосна твърдото нещо. Но този път не го отдръпна. Тя натисна и нищо. Пак натисна и пак нищо. И едва сега забеляза гигантското надвесено над нея дърво. Тя веднага съобрази, че това, което пипа с веслото, по всяка вероятност е някой от корените на това дърво, който я беше задържал и я беше накарал да изживее неописуем страх. Тя смело започна да се отбутва с греблото и лодката се разклати, а след това се освободи от нещото, което я беше спряло. Анви си каза, че трябва да рискува и да се движи по средата на рова, за да няма повече подобни изненади. И наистина, по средата тя вече нямаше проблеми, а надвисналите клони на дърветата по брега не пропускаха лунната светлина до нея и по този начин тя не рискуваше да я забележат, освен ако не предизвикаше някакъв шум. След изтощително промъкване, тя се добра до челната страна на рова и се доближи до мястото, откъдето можеше да излезе на брега.

Ако искаш Анви да продължи в същата посока, тоест да бяга към брега, отиди на #41.

Ако искаш Анви да се върне в езерото и да се опита да се добере до отсрещния бряг, отиди на #66.

Анви чувстваше, че просто всеки момент ще се разбие и няма да оцелее от този воден кошмар. Бученето на бързея беше толкова силно, че дори да викаше, нямаше да чуе собствения си глас. Тя прелиташе на косъм покрай скали, чиито краища можеха всеки миг да набучат лодчицата ѝ като на шиш. Но в един момент изведнъж лодката тупна и заплава много бавно, а шума бързо се отдалечаваше.

— Адът май свърши — каза си Анви. Но ако свърши водният ад, то се задаваше друг. Тя забеляза по левия бряг няколко туземци, които в следващия миг я видяха и нададоха ужасяващ вой. Тя веднага се зае с веслото и въпреки че течението я носеше, тя загреба панически. След един остър завой на реката Анви видя, че реката се влива някъде. След още няколко минути тя видя, че това е същата лагуна, в която беше влязла със своя водораслов сал. Но туземците приближаваха плувайки зад нея, а тези по брега се движеха почти успоредно. Имаха много здрави крака и течението не успяваше да помогне много на Анви. Но все пак тя се бореше и изведнъж изскочи от течението право в лагуната-залив. Продължи да размахва греблата, но вече течението не ѝ помагаше и лодката осезателно забави ход. Първият плувец, който се беше откъснал значително по-напред от останалите, приближаваше лодката. Той протегна ръка да се хване за борда, но в този момент Анви му нанесе рязък и точен удар с греблото. Дивакът изкреця и веднага отдръпна ръката си, но Анви не искаше да изпусне предимството си и с втори замах цапардоса воина по главата. След това веднага започна отново да гребе, но сили тя почти нямаше. Беше включила тялото си на автопилот и действаше по-скоро машинално посредством своето подсъзнание, отколкото с ясна мисъл. Детето усети, че е в тежка хипогликемия. Но нямаше възможност нищо да хапне, за да може да възстанови нивото на кръвната си захар. Анви продължи да гребе немощно, а преследвачите ѝ очевидно я настигаха. Успоредно на лодката от двете страни започнаха да плуват по няколко воини. Може би искаха да я обградят и след това да я атакуват. Тя проумя това, но нищо не можеше да направи. Плувците се държаха на

разстояние, защото видяха какво се случи с дръзкия им другар. Те все повече обкръжаваха лодката на Анви; оставаше един малък процеп незаето място и той беше точно от към носа. Анви натисна веслото и лодката отново успя за миг да се измъкне, но веднага в следващия момент забеляза, че от реката изскачат няколко пироги претъпкани с туземци.

— Е, това беше — каза си Анви.

Пирогите бързо я настигаха, а Анви почти се беше отказала, но все пак механично гребеше. Плувците се отдръпнаха, а лодките с преследвачите бяха само на няколко дължини зад Анви. Вече доволно потриваха ръце, че плячката отново ще падне в ръцете им.

В този миг Анви не можа да повярва, точно срещу нея напредваха две лодки. А в следващата секунда започнаха изстрели. Гърмежите бяха толкова силни, че Анви инстинктивно посегна да запуши ушите си.

Това беше и последното нещо, което помнеше. Анви изпадна в диабетна кома. Голямото психическо напрежение и физическо натоварване доведоха дотам, че детето беше изчерпало всичките си сили. За щастие инсулиновата помпа работеше и без нейната намеса. Трансмитерът подаваше данните към помпата и при нужда тя автоматично вкарваше инсулин в детското тяло. Но положението с храната не беше никак добро. Винаги след доза инсулин диабетикът трябва да поеме храна, за да не изпадне в хипогликемия.

Анви беше изпаднала в изключително тежка диабетна кома. За щастие лекарят на моряците беше много опитен и веднага установи, че загубата на съзнание на детето не е обикновена. За него беше достатъчно да види инсулиновата помпа и да му стане ясно, че детето е диабетик и е изпаднало в тежка диабетна кома. Той веднага отвори чантата на Анви, намери бързодействащия глюкаген, който се използва в подобни извънредни ситуации и без колебание го инжектира в тялото на момичето.

Когато Анви се съвзе, тя видя, че се намира на палубата на кораб. Този кораб беше военен и съвсем случайно беше влязъл в този залив. Екипажът на кораба забелязал гонитбата и капитанът веднага се разпоредил за спускането на две лодки, които помогнаха на Анви. Сега Анви вече имаше всички шансове да се върне в къщи.

Отиди на #101.

Анви тръгна надясно. Тя вървеше под плътен покрив от гъсто сплетени клони и лиани. От двете ѝ страни растенията бяха също толкова гъсто преплетени, че нямаше никакъв шанс да се отбие от пътеката. Очевидно беше, че този път се използваше и от по-големи горски животни. Анви се надяваше, че няма да се срещне с някой звяр, че само това ѝ липсваше в момента, при нечовешката умора, която чувстваше. Тя продължи да се тътри напред, но докога щеше да издържи? Определено не дълго. Съмна се. Анви разбра, че ако досега не я бяха открили, то сега вече със сигурност нейната липса вече е установена и преследвачите ще тръгнат по петите ѝ. Тя вървеше, вървеше, но съзнанието ѝ вече беше замъглено. Очевидно нямаше да успее да избяга. По едно време тя установи, че мрака става толкова гъст, че тя почти нищо не виждаше. Погледна на всички страни и се увери, че може да продължи напред или да се върне обратно. Тя продължи напред, но след известно време видя, че тунелът започна да свършва. Това обстоятелство значително ободри момичето и тя с нови сили пое напред. Но не разбра как непосредствено преди да излезе от тунела пътят ѝ бе преграден от редица воители. Тя изпищя и рязко се обърна назад. Но зад себе си тя видя приближаващи в редица туземци. Анви се закова за миг и след това като пантера отскочи встрани и подпря гърба си на едно дърво. Тя предизвикателно кръстоса ръце и зачака. Беше загубила играта. В този момент в главата ѝ гръмна: „Докато има живот, има и надежда“.

— Прав си, татенце. Сега ще видим какво ще ги правя тези хубостници.

Редиците от воители се приближиха и се разгърнаха в полукръг около Анви. Те мълчаха, но и Анви мълчеше. След малко напред се изтъпанчи едно младо туземче, което не беше много по-голямо от нея. Да имаше най-много 17 г. Но се виждаше, че ще стане превъзходен боец, мускулите му бяха добре оформени, а стойката беше на воин. Той заговори нещо на Анви, но тя естествено нищо не разбра и му кресна:

— Престани да лаеш. Така или иначе нищо не разбирам от брътвежа ти.

Момчето като че ли я разбра и млъкна. Но това беше за малко, той отново поднови речта си. От яд, че я хванаха, на Анви ѝ се искаше да заплаче, но нямаше да го направи, или поне не пред тези всички воини. Тя щеше да им покаже, че има кураж. В този момент тя застана мирно и предизвикателно махна на момчето. Това беше покана да си премерят силите. Но младежът не я схвана и започна да приближава без да бъде подготвен за атаката, която Анви се готвеше да нанесе. Тя разбра, че туземецът не е готов за бой. Анви отново му направи предизвикателен знак и този път той беше недвусмислен. Младежът най-сетне схвана, но пак не му се вярваше, че него, сина на дивата природа, някакво си девойче го предизвиква на бой. Той се усмихна и тръгна още по-уверено към Анви. Анви стоеше на пръв поглед отпуснато, но в следващия миг тя изненадващо атакува. Нанесе силен удар в челюстта на момчето, а след това безжалостно го ритна в коляното. Той изрева от причинената болка и опита да отскочи, но следващия ритник в областта на корема го преве на две. Той се наведе хванал се за корема, а Анви със саблен удар го довърши и младият див воин зарови нос в земята. Тя знаеше, че той щеше да се съвземе след известно време. Всички гледаха невярващо, а отдавна кръгът беше разстроен. Без да губи време тя хукна и мина през воините, които още повече се сащисаха. Колко тича самата тя не знаеше, а и не разбра откъде взе тези сили. По едно време се спря и разбра, че им се е изплъзнала, или поне засега. Тя се огледа и установи, че трябва да тръгне надясно, за да може да се добере до брега, на който стъпи за първи път на тази суша. Но умората вече беше нечовешка. Тя пак погледна и като че ли видя нещо движещо се много далеч.

Ако искаш Анви да остане на същото място да си почине малко и да събере сили, отиди на #67.

Ако искаш въпреки умората тя да се отправи надясно в търсене на правилния път, отиди на #10.

Ако се колебаеш използвай зара. При 1 отиди на #67, а при всеки друг резултат отиди на #10.

Анви се изплаши от бързите води и реши да не навлиза в тази река. Тя загреба обратно, но... Вече беше късно. Бързеят я подхвана и я всмукна в своето русло.

Отиди на #93.

Анви предпочете да продължи към гористия бряг на езерото. Но течението вече я влачеше към началото на реката. Тя започна бясно да гребе, без да има възможност вече да пази нужната тишина. След неколкominутна яростна битка с течението Анви усети, че то започна да отслабва. Разбра, че е победила. Продължи отново край брега и навлезе под клоните на дърветата, които се бяха наклонили твърде много над водата и бяха толкова на гъсто, че образуваха плътен покрив. Краищата на клоните почти се допираха във водата, така че Анви плаваше в нещо като тунел. Тя започна да се оглежда къде е най-подходящо да слезе на брега. Някъде срещу укреплението ѝ се стори, че земята е добре утъпкана и слиза плавно към водата. Тя разбра, че това място се използва за водопой от горските обитатели, но силно се надяваше сега да не се среща с никого от тях. Тя внимателно доближи лодката и скочи пъргаво на брега. Огледа се и реши, че няма никакво време за губене, така че почивката я остави за по-късно. Тя придърпа лодката под един клонак и я заклещи там, за да не я издаде, че именно тук е слязла на сушата. Анви бързо пое напред, но не след дълго пътеката се раздвояваше.

— Ами сега наляво ли да тръгна, или надясно? — запита се Анви.

Ако искаш Анви да тръгне наляво, отиди на #71.

Ако искаш Анви да тръгне на дясно, отиди на #74.

Ако се колебаеш използвай зара. При 1 отиди на #71, а при всеки друг резултат отиди на #74.

Тя стоеше и гледаше лодките.

— Да, това беше пътя за бягство — промърмори Анви. — Сега трябва да избира възможно най-малката, но в същото време и лека за управление лодка.

Тя се спря на една пирога, която ѝ се стори твърде елегантна, в нея имаше две гребла и някаква торбичка и гърненце. Анви се настани и рязко дръпна лианата, която служеше за въже, с което лодката беше прикрепена към брега. След това взе едното гребло и започна внимателно да гребе. Едва когато се отдалечи на няколко десетки метра, тя дълбоко въздъхна. Но още беше твърде рано за облекчителна въздишка, защото ако в този миг някой забележеше плавателния съд, всички щяха да хукнат по петите ѝ. Луната огряваше почти цялата водна повърхност и в този момент лодката на Анви излезе от сянката и се озова като на изложение. Ако някой гледаше... Това щеше да бъде края на тайното бягство.

Съдбата ще реши дали Анви е имала късмет.

Хвърли зара! Ако имаш 5 или 6, значи никой не я е видял и отиди на #26.

Ако имаш 3 или 4, отиди на #65.

А ако имаш 1 или 2, отиди на #40.

Нямаше никакво време за губене тя отново се обърна и хлътна в пещерата. А там беше сумрачно. Анви веднага стисна очи и след това ги отвори, за да може по-бързо да привикне с мрачината. Видя огромна пещерна зала.

Стените бяха гъсто изрисувани с най-различни сцени. На една от тях имаше гигантско животно, което много напомняше на ужасяващата акула. На друга сцена се виждаха многобройни воители, които очевидно преследваха друго чудовище, което наподобяваше мамут. Също имаше и някакви загадъчни рисунки, които Анви не можа да оприличи на нищо.

Но къде да се скрия тук? — запита се тя. Имаше големи скални блокове разхвърляни в залата, но диваците след подробно претърсване щяха без съмнение да я намерят. И може би в последния миг забележа една изключително тясна пътечка, която се виеше спираловидно покрай стените на залата и която започваше отляво на входа. Без да се бави Анви скочи на тясното скално первазче, което не беше по-широко от половин метър, и започна да се изкачва. Пътечката постоянно се изкачваше на горе, като обикаляше залата. Анви видя, че тя свършва при една неголяма тераса, която беше току под свода на залата. Тя вървеше максимално бързо, но и туземците не губеха време. Те нахлуха в пещерата и в първия момент не я забелязаха. Това даде още шанс на Анви и тя ускори крачка, като се държеше с ръце за скалните издатини, защото ако загубеше равновесие оттук и паднеше, шанс за спасение нямаше. Туземците се разпръснаха и започнаха да я търсят зад каменните блокове по пода. Но един издайнически камък, търкулнал се от крака на бегълката, ги насочи твърде точно къде да търсят. Те веднага откриха пътеката и започнаха да се катерят, но много бавно, защото бяха едри мъже, а мястото беше изключително малко. Анви се опита да забърза още повече, но рискуваше да се подхлъзне и да полети в бездната. Все пак тя стигна до края на пътеката. Но до терасата имаше още около метър, а первазът свърши. Тя нямаше избор и колкото можеше се засили и скочи. Тренировките

по лека атлетика дадоха своето, все пак беше училищен шампион по дълъг скок. Тя се приземи върху скалната тераса и веднага се обърна, за да види какво става. Двама от туземците напредваха по перваза, а другите чакаха долу. Тя се огледа и видя, че има в изобилие камъни. Веднага яростно започна да замерва преследвачите. Тези на перваза бързо започнаха да отстъпват, а тези долу се скриха под нейната тераса, за да не може тя да ги вижда. Като се почувства в относителна безопасност, тя легна и едва сега усети колко е изморена. Но знаеше, че нямаше никакво право да се поддава на умората. Разтри очи, протегна се и започна пълзешком да се приближава към ръба на терасата. Онези от перваза все още отстъпваха, защото се оказа трудно да слезеш, отколкото да се качиш по тази дяволска пътека. Анви ей така за удоволствие хвърли още няколко камъка по тях, без да им нанесе сериозни поражения, и отново се отпусна. Тук се намираше в същинска непревземаема крепост. Защо пък да не затвори очи поне за миг?

Ако искаш Анви да затвори очи, отиди на #20

Ако искаш Анви да продължи да наблюдава зорко врага, отиди на #42.

Анви извади късмет, защото ако се беше прехвърлила през перваза, долу я чакаше акулата. Но за щастие дивакът протегна бързо яката си ръка и я хвана здраво. Но дали беше за щастие или за нещастие? Тя веднага беше добре увързана от диваците и положена във вождовата лодка.

Отиди на #69.

Разбира се, че бягството трябваше по най-бързия начин да продължи, защото след като момчето я беше открило, то можеше и други да се навъртат наоколо. Тя откъсна снопче трева, с която запуши устата на момчето. А лианеното въже, с което то се беше препасало, послужи на Анви да му върже ръцете. След като ги върза на гърба, тя го привърза към едно дърво, за да не може с пълзене и търкаляне да се отдалечи. Тя отново отиде при лодките.

Отиди на #87.

Разбира се, че Анви за никъде не бързаше. За нея беше най-важно безопасно да се придвижи до острова. Днес вече беше допуснала достатъчно глупави грешки, за да ги увеличава. И само след миг се поздравя за решението си да продължи да се придвижва със своите водорасли. Перката се мярна на около стотина метра, близо до входа на лагуната. Анви потри доволно ръце, че този път разумът ѝ надделя над детското в нея. Сега само трябваше много да внимава за перката, да не се промъкне чудовището без да го види и да ѝ отхапе ръцете. Бавно, много бавно тя продължи да гребе към острова. Най-сетне, както ѝ се стори след цяла вечност, тя достигна покрайнините му. Сега трябваше да избере място за спиране. Видя една скална тераса на нивото на водата. Чудесно място, а имаше и достатъчно камъни върху терасата, с които можеше да задържи сала да не би случайно да му хрумне да отплава. Тя се приближи към това място и леко скочи на скалата. С помощта на по-дълги водорасли успя да закрепил сала о скалата. Разбира се, че тук той можеше да я чака, защото нямаше вълнение — ако имаше силни вълни или течение, водораслите нямаше да издържат на напора им. И точно в този момент водораслите не издържаха на един чудовищен натиск. Перката с трясък се заби в средата на островчето и го завлече на няколко метра, но това беше достатъчно и свързващите водорасли не издържаха, като се скъсаха шумно. Скалната тераса беше нагрята от слънцето. Анви не можа повече да задържи своето същество нащрек. Щом се почувства в безопасност, тя рухна на скалата и загуби съзнание. Последната ѝ мисъл беше:

— Какво щеше да стане с мен, ако секунда по-рано перката беше пронизала водорасловата суша?

Анви не знаеше, че беше попаднала от трън, та на глог, както някои казват, че бил по-висок. Но положението на авантюристката въобще не беше розово. Онези фигурки по ръба на скалите не ѝ се бяха привиждали, а те наистина съществуваша и бяха първокласни диваци. Те бяха зорко следили младото момиче и като видяха, че тя акостира на

острова, започнаха да се съвещават какво да правят, за да могат да я заловят. Туземците от това племе бяха изключително кръвожадни и сред останалите племена, които имаха допир до тях, се говореше, че те са канибали. Но диваците бяха видели какво се случи с водорасловото островче и разбраха, че плувайки няма да могат безопасно да се доберат до острова в средата на лагуната. В лагуната се вливаше река, която очевидно не беше малка. Част от туземците тръгнаха по брега на реката и след по-малко от половин час докараха три пироги. Във всяка пирога спокойно се настаниха по петима воители и загребаха към острова, като го приближаваха с шеметна бързина. Този път Анви нямаше какво да прави, дори да не беше в безсъзнание.

Този път положението изглеждаше безнадеждно.

Ако искаш Анви да се пробуди, отиди на #24.

Ако искаш Анви да остане в безсъзнание, отиди на #45.

Ако искаш доскорошната неприятелка на Анви акулата да изиграе своя роля в приключението, отиди на #60.

А ако се колебаеш, използвай зара. При 1 и 2 отиди на #24, при 3 и 4 отиди на #45, при 5 и 6 отиди на #60.

Да, отново беше допуснала грешка, защото трябваше от острова да огледа по-добре скалите. Ако го беше направила, нямаше сега да излага на такава голяма опасност живота си. Но нямаше какво да стори и Анви светкавично реши:

— Връщам се веднага на острова. Стига да мога.

Тя заплува бързо обратно. Водата беше гладка. Анви се зарадва, че островът все още не се е отдалечил твърде много. Но там край него тя видя перката. Тя отпусна безпомощно ръце. Но нямаше избор, отново трябваше някак си да се озове върху водорасловата платформа, след като я беше напуснала така лекомислено. Тя започна да плува много тихо. Не знаеше дали това можеше да ѝ помогне, но все пак се придвижваше в абсолютна тишина. На около километър от нея тя видя фонтан морска вода да изригва към небето. Анви се ококори, но в следващия момент разбра, че това е кит. Беше гледала по телевизията как го правят. Следващият фонтан приближи бързо. Очевидно беше, че китът се приближава към скалите.

— Много хубаво! — каза си Анви — Не ми стига акула, ами и кит. Какво да правя?

В следващият миг видя, че перката започна да се отдалечава бързо по посока на скалите. Анви веднага сви в другата посока, към фонтаните, но ѝ се струваше, че в момента това беше по-далечната опасност. Явно беше, че акулата бяга. На около 50 м изригна страхотен фонтан. Анви го видя и замръзна. Това беше огромна, невъобразимо огромна маса. Ако останеше на пътя ѝ, нямаше никакъв шанс. Тя панически заплува под прав ъгъл, но така, че да не се натъкне на акулата. Беше само на метър от своя остров и усети вълнение под себе си. Погледна надолу и смъртно видя гърба на акулата, която правеше някаква маневра. Анви разбра, че акулата се опитва да се обърне с главата към нея, но под вода, за да не привлича вниманието на кита. С панически мах Анви се доближи до островчето, но в същия миг удар с края на перката я отхвърли на значителна височина във въздуха. Тя погледна надолу и видя отворената паст. Знаеше, че сега вече няма

измъкване и щеше да падне право в устата на чудовището. И ето тряс... Анви очакваше да чуе хрущене на кости, на своите кости, но не чу нищо такова. Отвори очи и се огледа. Тя беше на своя остров и повече не смяташе да го напуска освен ако не беше абсолютно сигурна, че безопасно ще се добере до брега. При изхвърлянето акулата беше придала на удара и леко въртеливо движение, което спаси живота на Анви, като я запрати на водорасловия остров.

Отиди на #83.

Анви гледаше напрегнато към скалите, които плаващият остров вече отминаваше. Какво ли има зад тях? Този въпрос ѝ се въртеше в ума. Но никакво предположение не ѝ идваше в главата. Трябваше да изостави скалите, защото имаше непосредствена опасност за сигурността ѝ. Китът, който се беше насочил към скалите, рязко зави и заплува към острова. Той силно се разлюля и един фонтан изригна само на тридесетина метра. Ако собственикът на фонтаните решеше да продължи към острова, то трагичния край не беше далеч. За щастие обаче акулата също мислеше така и бързо започна да се отдалечава, което спомогна на Анвиния плавателен съд, защото китът започна да преследва акулата. Но минавайки само на няколко метра, той така запрати водорасловото образование, че то се заби в скалите. Анви едва успя да се задържи и да не падне от водораслите. Охлузи се, но се зарадва, защото морските зверове бяха се отдалечили, или по-точно ударът на кита я беше отдалечил от опасността.

Островчето отново заплува спокойно, този път много близо до скалите.

Сега най-важното беше внимателно да изследва скалите и при удобно място за акостиране да успее да се прехвърли на сушата. Не си задаваше сега въпроса какво ще прави там и какво очаква да намери, но се стремеше именно към сушата, искаше да напусне тази плаваща килия. Тя с тревога установи, че ударът в скалите не беше минал без последици за водорасловия сал. Той беше прокъсан точно по средата и рискуваше да се разцепи на две или повече парчета. Тя внимателно започна да го оглежда и реши, че задната част на сала е по-устойчивата и внимателно започна да се приплъзва натам. За да стигне до набелязаното място, тя трябваше да мине през средата. Чу някакво хрущане и долната част на тялото ѝ се озова във водата. Тя панически започна да се изтегля към задната част с мускулите на ръцете си. Ако сега акулата беше наблизко, Анви нямаше шанс за оцеляване. И както се знае, едно зло не идва само. Мястото, за което се беше заловила с ръце, се отцепи и тя цялата цопна в океана. Ужасът ясно се четеше по

детското лице. Но в този момент гръмна в главата ѝ: „Докато има живот, има и надежда“. Тя бясно заплува към отдалечаващото се здраво парче и с последни усилия успя да се залови. Но оставаше не по-леката задача да успее да се прехвърли отгоре. Много внимателно се доближи до страната и с рязко движение се претърколи на водорасловата платформа. А тя след разцеплението беше с твърде скромни размери — около 5 м ширина и 7 м дължина. С този сал не можеше да се надява отново да успее в открито море. Трябваше на всяка цена да слезе на брега, а пък там каквото стане.

Отиди на #46.

Анви реши, че сега не е време да спи и започна внимателно да оглежда водната шир във всички посоки. Но тъмнината ѝ пречеше да види каквото и да е. Отново усети силен трясък и се стресна. Чудовището все още я дебнеше. Анви легна по гръб върху водораслите и не изпускаше от взора си звездите, защото нищо друго не виждаше. Неусетно тя заспа дълбоко.

Отиди на #49.

„Докато има живот, има и надежда.“ Анви чуваше думите на баща си и правеше всичко възможно да ги следва. Тя още повече се напегна, но следващия плясък дойде още по-близо. Явно звярът оглеждаше жертвата си, а до плаващата маса оставаха не повече от петдесетина метра. Сега Анви я огледа по-подробно и видя, че това е островче от най-различни водорасли, които се бяха преплели по начин даващ възможност на някой да го използва за пристан.

— Само да се добера веднъж до моето островче! — каза си Анви. — Но май няма да успея! — И отново в главата ѝ прокънтяха думите „докато има живот, има и надежда“.

Анви отново размаха силно крака, но плясъкът се потрети, тя рязко обърна глава встрани и видя голяма муцуна на не повече от 5 м. Ужасена извърна очи и отново се устреми към островчето, което явно беше попаднало на някакво течение, защото много бързо плуваше точно към Анви. В следващия момент тя бе отхвърлена силно встрани, ударът беше толкова внезапен, че Анви изкрещя от страх и болка. Нямаше да успее, островчето беше на около 10 м. Тя се изхвърли към него, а то под влияние на някакво течение подскочи към нея. В следващия миг до нея се разнесе оглушителен плясък. С едната си ръка тя се докопа до края на островчето, което се състоеше от много на брой преплетени водорасли, и силно се изтегли. Поглеждайки назад, тя видя пастта на чудовището, което след по-малко от секунда щеше да я захване до кръста. Петичките ѝ вече влизаха в устата на звяра.

„Докато има живот, има и надежда“. Тя рязко сви краката си в коленете, с другата ръка си помогна и с последно адско усилие се претърколи на водорасловото островче. Чу яростното изщракване зад себе си, но не успя дори да се зарадва. В ужасяващата уста на звяра попадна края на сала и без трудност акулата го отхапа.

Анви лежеше в несвяст на борда на този странен плавателен съд.
Отиди на #97.

Естествено, че Анви веднага направи същото, което видя от човека, който вече би следвало да се намира във водата.

Тя попипа и ужасена не намери никакви бутони. Но след това внимателно заопипва и ги намери, те бяха там. Тя трескаво ги завъртя и усети веднага жилетката да се надува. Крайно време беше да издебне свободен миг и да се хвърли на пътеката, а оттам през изхода и по пързалката надолу. Анви усети, че от страх устните ѝ са пресъхнали и не може да преглътне, но усещаше, че самолета първоначално бавно, а след това бързо започна да се накланя на една страна. Хубавото в случая беше, че наклонът беше откъм страната на Анви, защото ако беше от другата страна, тя щеше да се озове в капан и нямаше да може да напусне самолета. Все повече се накланяше самолетът, а Анви не можеше да събере смелост да скочи от облегалката и да се търкулне през изхода. Шумът беше невъобразим, паниката ако можеше да бъде по-голяма, тя беше, но Анви със вдървени ръце, вкопчени в облегалката, не се помръдваше.

Силен трясък я извади от вцепенението.

Отиди на #5.

Тя зарея поглед по повърхността на езерото и реши въпреки всичко да огледа сушата. Тя се запромъква край насипа. Но той никъде не беше прекъснат. Стигна до мястото, откъдето бяха влезли предния ден. Това беше правоъгълник в оградата, който след употреба много добре се залостваше с много и големи колове. Беше не мислимо да мине по сушата.

Използвай зара. Този път шанса ти е 50% на 50%. При 1, 2, 3 отиди на #25. При 4, 5, 6 отиди на #77.

При едно рязко пропадане на самолета Анви се стресна и отвори красивите си очи. Тя усети около себе си страшно напрежение. Всички гледаха много уплашено, а стюардесите сновяха напред-назад.

— Какво става? — попита Анви. Но никой не ѝ обърна внимание.

Тя усети, че паниката започва да я обхваща, но успя да се овладее и да огледа целия салон.

Просто се усещаше напрежение навсякъде, което всеки миг можеше да избухне. Този миг не закъсня.

От уредбата се разнесе глас, който очевидно полагаше всички усилия да звучи спокойно, но това не му се удаваше особено:

— Драги пътници, имаме аварийна ситуация. Моля да вземете жилетките, които са под вашите седалки, и да имате готовност за напускане на борда. Моля, запазете пълно спокойствие и се доверете на нашия екипаж.

И като че ли последната реплика излязла от високоговорителите даде искрата, която взриви напрежението. Всички се разkreсяха и никой никого не слушаше. Започнаха да стават и да се щурат без посока, а стюардесите първоначално се опитваха да въдворят ред, а после оставиха всичко в ръцете на съдбата. Анви пребледняла скочи, но веднага след това падна, някой без да иска я беше цапардосал по главата с някакво куфарче. След секунда тя отново скочи и погледна, светлинните пътеки по пода на самолета указваха пътя към аварийните изходи. Но тези пътеки бяха задръстени от тела, които се мятаха на всички страни. Анви видя как един стегнат господин в лъскав костюм хвана безжалостно една млада жена за косата и грубо я дръпна назад, като зае нейното място и продължи със сила да си проправя път. Анви разбра — въпрос на живот и смърт.

Ако искаш Анви да използва светлинните пътеки, които водят до аварийните изходи, отиди на #17.

Ако искаш Анви да потърси алтернативен начин за достигане до аварийния изход, отиди на #54.

Анви без колебание я дръпна и пакетчето се озова в ръцете ѝ.

Разбира се, че трябваше да я вземе, защото ако успешно се евакуира от борда на самолета, тя щеше да ѝ е нужна за долу, където океанът чакаше да погълне всички.

Но тя напук на всички и всичко чувстваше хладна решителност.

— В крайна сметка веднъж се мре — каза си Анви.

Гледайки обезумелите хора, които се блъскаха в желанието си да се доберат до входа, на Анви започна да ѝ призлява. Но тя си каза, че сега не е моментът. Бързо отвори пакетчето и измъкна жилетката. Нахлузи я и с чантата през рамо се покатери върху облегалката на своята седалка.

Тя видя как един по един хората се хързулваха по пързалката, която продължаваше след аварийния изход и която водеше всички надолу към океана. На Анви ѝ се повдигна от ужас, но тя си каза отново съвършено вярната мисъл, че веднъж се мре. За щастие един по-спокоен човек я насочи към правилните действия. Тя видя как човека облече жилетката и как от двете страни завъртя едни копчета. Жилетката му започна да се надува. След това той се приближи и се хлъзна през изхода. Анви се огледа — много малко бяха онези, които имаха жилетки, повечето се блъскаха към изхода без идея какво ще правят след това.

Отиди на #56.

Погрешен избор. Тя се прехвърли през облегалката и тупна пред аварийния изход. След това полетя надолу по пързалката, която излизаше от борда и която водеше право в безбрежния океан, който силно ревеше.

Винаги трябва да си вземаш жилетката, когато се налага да напуснеш самолет летящ над разбушувал се океан.

Дотук беше тази версия на играта за теб, следващия път с повече шанс и правилни действия може да стигнеш по-далеч.

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Анви беше много изморена и се поддаде на изкушението за почивка. Тя влезе в горското заливче и си избра място до едно огромно дърво. Веднага щом легна тя заспа непробудно. Не знаеше колко дълго е спала, но я събудиха много гласове. Тя се огледа сънено и видя, че е заобиколена от много туземци, които я бяха проследили и намерили. Така бягството излезе неуспешно. Те я вързаха и я отведоха отново в укреплението. Тя започна да живее при племето.

На Анви много ѝ допаднаха ежедневните упражнения по стрелба с лък. Баща ѝ я беше записал в родината именно на тренировки по стрелба с лък. Тя се беше състезавала в дисциплините рекърв и компаунд. Дори имаше и няколко награди. Но тук лъковете бяха по-скоро лонгбоу, тоест дълги лъкове, които притежаваха умопомрачителна метателна мощ. Тя все пак предпочете с помощта на туземците да си направи малък и удобен лък, който ѝ служеше прекрасно както за развлечение така и за лов.

Така свършва тази версия на играта за теб. Следващия път ти желая повече успех!

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Анви продължи да се плъзга по водната повърхност с отмъкнатата лодчица край брега. Тя се стремеше максимално да се придържа към брега. Вече беше отминала рова, значи, че и укреплението беше зад гърба ѝ, но нищо не се знаеше. Би могло някой да се мотае и извън крепостта. Както си мислеше за това, изведнъж усети страхотен удар по главата. Ударът я запрати на дъното на лодката, а веслото тя изтърва във водата.

— Пипнаха ме — помисли си тя, но от болка едва успяваше въобще да мисли. Очакваше някой да ѝ се метне отгоре, но атака не последва. Тя се надигна и... Ужас, отново нещо я удари, но доста по лекичко. Тя протегна инстинктивно ръце да се защити и докосна нещо твърдо. Бързо го опипа и разбра, че това е един голям клон, който силно се е привел над водата и който ѝ беше нанесъл онзи удар, защото при гребането тя не гледаше нагоре и се беше натъкнала право на дървото. Но за щастие лодката не се движеше бързо и ударът, макар силен, не беше обезпокоителен за нейното здраве. При по-силна скорост и при този внезапен удар, положението можеше да бъде значително по-тежко. След като си обеща да бъде по-внимателна, тя извади второто весло от дъното на лодката, тъй като другото беше някъде във водата, а нямаше как да го види и да се помъчи да го прибере обратно на борда. Но и с това весло трябваше да достигне до целта. По едно време Анви усети, че лодката започна като че сама да се движи, тя прибра греблото и наистина лодката се движеше.

— Какво ли е това? — запита се тя. Но не след дълго разбра, че наблизо има река, която изтича от езерото. Реката се намираше преди да започне гористия бряг. Така че тя задължително трябваше да мине покрай нея, за да стигне до гората. Анви се замисли:

— Дали да тръгна по реката? Или да продължа към първоначалната си цел?

Ако искаш Анви да тръгне по реката, отиди на #27.

Ако искаш Анви да продължи да преследва първоначалната си цел, а именно да достигне гористия бряг, отиди на #76.

Ако се колебаеш се обърни към зара. При 1, 3, 5 отиди на #27. А при 2, 4, 6 отиди на #76.

Анви бързо летеше надолу по течението. Тя прибра веслото, което ѝ беше абсолютно излишно в този момент, и започна внимателно да се оглежда да не налети на някой надвесен клон, защото при тази скорост ако главата ѝ срещне дърво, колкото и да ѝ беше твърда главата може би все пак дървото щеше да излезе победител. Тя видя, че приближава десен завой, и се опита с помощта на греблото да облекчи лодката и да завие, защото ако не завиеше навреме, можеше да се разбие в брега. Криво-ляво успя да завие и продължи все така шеметно да се носи по течението. Усмихна се:

— Е, сега бързо се отдалечавам от онова племе и ако не се усетят, че съм слязла с тяхна лодка по реката, може и да им се изплъзна.

След още един завой реката се разшири и бързината ѝ значително отслабна. Анви започна да си помага с греблото, колкото да направлява своята яхтичка, както беше започнала да нарича черупката, в която се возеше. Тя видя, че зората вече се беше пукнала. Ако бягството до този момент не беше забелязано, то всеки миг щяха да го открият и тя не се съмняваше, че всички щяха да се втурнат да я търсят под дърво и камък. Тя видя, че след около километър реката отново прави завой, но и че там нещо се пени. Видя, че има скала. Неволно се сети за водопад. Хич нямаше да е добре, ако там имаше водопад, тя беше гледала, че планинските водопади са особено опасни. Анви пробва да отклони лодката към един от бреговете, но безуспешно. Бързо приближаваше мястото, зад което не се виждаше точно какво става. Тя започна да чува бучене, което бързо се увеличаваше. На няколко десетки метра шумът беше толкова силен, че дори да извикаше, нямаше да чуе гласа си. Успя да прибере веслото и здраво да се хване за бордовете на лодката. Тя рязко зави и ако Анви не се беше хванала преди секунда, сега щеше да лети във въздуха, защото при резкия завой лодката се наклони толкова силно, че загреба обилна порция речна вода. В следващите мигове Анви видя как хвърчи с невероятна скорост край скали, които почти се докосваха и черупката

едва успяваше да се промъкне между тях. Тя знаеше, че това е краят, просто от този ад нямаше измъкване. Но в този миг в главата ѝ прокънтя:

„Докато има живот, има и надежда“.

— Да, така е, така че дръж се, Анви, и спокойно.

Тук ще трябва съдбата да се намеси, защото без късмет няма как да се премине този чудовищен бързей.

Така че използвай зара, който играе ролята на съдбата в тази история.

При 1, 2, 3, 4 отиди на #68.

При резултат 5 или 6 отиди на #73.

Анви видя, че я водят към нещо като кош. В последствие установи, че това е носилка. Напъхаха я там и четирима мъже с лекота грабнаха коша и много бързо всички воители се отправиха в неизвестна за Анви посока. Тя разбра, че навлизат в сушата, тъй като вече не чуваше морето. Изкачваха се, а след това слизаха. Минаваха през гористи местности, а хората от племето нямаха признаци на умора. Анви не можеше повече да издържа, беше й се насъбрало много. Тя се настани удобно в затворения кош и сладко заспа.

Изведнъж Анви се стресна от крясъци, които идваха откъм предната част на пешеходната колона. Носилката й бе оставена неособено меко на земята и нейните носачи се втурнаха напред. Но много бързо бъркотията се уталожи и така Анви не разбра какво я бе предизвикало. Продължиха пътя си, но за сън вече не можеше да се мисли. След като тя започна да се оглежда на всички страни, забеляза една малка дупчица в коша. Веднага надзърна и установи, че има добра видимост. Тъкмо преваляха един връх и се спускаха в отсрещната долина. А след нея отново имаше връх и, като че ли тя видя някакви постройки, но разстоянието беше твърде голямо. След като минаха долината, отново започнаха да се изкачват и стигнаха едно плато, което беше доста голямо и в чиято среда имаше солидно укрепление. Укреплението от три страни беше опасно с дълбок ров, а от четвъртата страна имаше естествената защита на едно езеро. След рова имаше висок насип, а върху него — високи плътно забити колове. Анви ококори очи, такова нещо беше виждала само във филмите. За да се влезе в селото трябваше ровът да се прекоси със сал. Но в извънредни случаи се правеше мост от салове. Така стана и сега — набързо бяха докарани саловите от езерото и бяха скрепени здраво един за друг, така се образува мост. Воините минаха по саловия мост и започнаха да се изкачват по насипа, който в тази част бе оформен като улей, с цел хората по-лесно да влязат в крепостта. На средата на укреплението имаше широк площад, там оставиха носилката и пред погледа на цялото племе я отвориха. Анви се опули насреща. Тя за

първи път виждаше такива жени и деца, за първи път виждаше такива островърхи колиби, които бяха подредени изключително правилно в редици и по този начин селото разполагаше с идеално прави улички. Започнаха да я докосват, но нищо друго не й сториха. Една от жените, която явно се ползваше с някаква власт, я хвана за ръка и я помъкна със себе си. Показа й една колиба и й изграчи нещо, но Анви разбра, че трябва да влезе вътре. И тя влезе. В колибата нямаше нищо освен малко слама. Плетената врата веднага беше затворена.

— Но поне да ми бяха отвързали ръцете — каза си тя.

След малко две девойки й донесоха нещо в купа. Тя забеляза, че това е някаква каша. Посочи ръцете си и те разбраха какъв ѝ е проблемът. Едната изтича и доведе властната жена, която погледна Анви и като ѝ каза нещо, махна вървите от ръцете ѝ. Анви беше гладна като вълк. Нахвърли се върху екзотичното ястие и го омете за секунди. След това оставена сама легна на сламата и заспа.

Колко беше спала не знаеше, но когато се събуди навън беше тъмно.

— Какво да правя? — попита се Анви.

Ако искаш Анви да се опита да избяга, отиди на #9.

Ако предпочиташ Анви да си остане в колибата, отиди на #63.

Анви реши, че няма да напуска своята крепост. Но това й решение не беше разумно, защото пушекът ставаше все по-гъст, а миризмата непоносима.

С това си решение ти приключи тази версия на играта до този момент. Следващия път може би ще имаш по-голям късмет.

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

— Няма какво да си губя времето — каза си Анви. Като че ли имаше значение сега нейното време. Тя скочи, притегна жилетката, попипа чантата и без да му мисли много, скочи от сала. Заплува бодро към острова, който стоеше на не повече от километър от нея, но тя можеше да преплува това разстояние. Можеше, но ако не се беше появила перката. Тя застина и си каза:

— Е, този път няма накъде. — И беше права.

*Дотук приключва играта за теб или поне в тази ѝ версия.
Следващия път бъди по-разумен.*

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Тя не знаеше колко време е лежала така, но след като отвори очи, видя звездното небе. Странното островче се поклащаше равномерно. Тя с мъка се размърда. Всичко я болеше от прекомерното напрежение. Припомни си бясната гонитба и отворената паст на морското чудовище. Отново потръпна и си каза, че това вече е минало, а трябваше сега най-напред да се погрижи за своето настояще. Тя се огледа и видя, че нейният остров беше с размери десетина на двадесетина метра. Наистина приличен плавателен съд. В същия миг го усети. Островчето силно се разтърси. Анви извика от уплаха. Нямаше как първата ѝ мисъл да не се насочи към морското чудовище. И наистина, като погледна отвъд островчето, видя перката, която се показваше над водата. Явно звярът не искаше да се откаже толкова лесно от своята плячка. Анви се примъкна към средата на островчето, където се почувства в по-голяма безопасност и започна най-сетне да се оглежда. Видя, че жилетката все още е здрава, и започна да я сваля, за да може да се подсуши. След като свали жилетката тя усети, че пътната ѝ чанта все още беше праметната през рамо, жилетката не ѝ беше позволила да се откачи и изчезне в океана. Браво и на дръжката на чантата, която беше издържала всички перипетии. Сега Анви се почувства ободрена и широко се усмихна.

„Докато има живот, има и надежда“ — прозвучаха в главата ѝ бащините думи.

— Да, аз съм жива, значи все още нищо не е изгубено.

Анви почувства, че е изгладняла. Отвори пътната си чанта и извади лакомствата, които майка ѝ беше сложила там. Благодарение на това, че всички бяха запечатани, морската вода не ги беше унищожила. Анви изяде един сандвич, а след това и един кроасан. Накрая отпи пестеливо от водата, защото знаеше, че без храна би могла да издържи по-дълго, но без вода няма да може.

Тя разбираше, че с диетата нищо не можеше да се получи при тези абсурдни обстоятелства. Тя добре знаеше, че всеки диабетик, ако

искаше да се чувства добре, трябваше да спазва диета. Но сега беше въпрос на оцеляване.

Отиди на #50.

Разбира се, че не трябваше Анви да стои в покой, а трябваше да действа толкова, колкото ѝ позволяваха обстоятелствата. А те не ѝ позволяваха много, но все пак...

Тя отвори широко очи и си каза: Не, не трябва да заспивам. Не трябва да се поддавам на изтощението, защото мога неусетно да отмина нещо, което може да ме спаси.

Тя се обърна по корем и започна внимателно да изследва океана. Той се беше поуспокоил значително и сега позволяваше на Анви добре да огледа хоризонта.

На около километър от себе си тя съзря една тъмна маса, която се поклащаше на вълните.

— Какво ли е това? — запита се Анви. — Трябва на всяка цена да стигна до него, за да го видя. Може да е отломка от самолета, която би могла да ми помогне.

Какво ще избереш?

Ако решиш Анви да се опита да се доближи до плуващата маса, отиди на #18.

Ако не искаш Анви да доближава плуващата маса, отиди на #35.

Естествено, че това е най-удачният вариант в момента, защото очевидно беше, че живота на самолета бързо свършва. Той можеше всеки миг да се гмурне в разбеснелия се океан. Забие ли се веднъж във водата, нямаше никакъв шанс за никого да напусне борда му.

Дали имаше значение, но тя се нагласи така, че да бъде с краката напред и при падането в океана именно те първи да посрещнат водата.

Анви ходеше на уроци по плуване, които едва ли в този момент щяха да са ѝ от полза. Но все пак тя знаеше, че се скача с краката напред.

Тя затвори очи и...

Отиди на #33.

Анви реши, че е твърде опасно да влиза в прохода между скалите, и го отмина. Отминавайки го тя видя, че проходът водеше в спокойна лагуна, зад която се виждаше бряг и като че ли Анви зърна дървета, но не беше сигурна. Тъй като течението беше много силно, тя много бързо отмина прохода. Веднага съжали, че не е влязла в този скален вход, но не можеше да промени нещата. Все пак бързо легна по корем и започна да гребе с ръце, но абсолютно безполезно. Островът не само че не се върна назад, а с увеличаваща се скорост започна бързо да се отдалечава от скалите и да се насочва към открито море.

Играта в тази си версия за теб свършва тук. Следващия път ти желая повече късмет!

Отиди на #1, ако желаеш да започнеш играта отначало.

Поздравления!

След като си тук, очевидно си успял да откриеш един от спасителните пътища за Анви. Надявам се, че играта ти е харесала.

Очаквай продължение или по-скоро следващо приключение!

КРАТКО ИНФОРМАЦИОННО ПРИЛОЖЕНИЕ ЗА ДИАБЕТА

Диабетът е една от най-страшните болести. Това е болест, която появила се веднъж, съпътства човека до края на живота му.

Има диабет тип 1, който най-често се появява в детска, юношеска или младежка възраст.

Има диабет тип 2, който най-често се появява при по-възрастни хора — над 45 г. и особено над 55 г.

Има и един трети вид, който се нарича гестационен диабет. Той се появява при бременни жени и в много случаи след раждането отшумява.

Най-общо казано диабетът се причинява от това, че панкреасът частично или изцяло спира да произвежда инсулин. Така на хората болни от диабет им се налага да си го набавят чрез изкуствени методи. При тип 1 това набавяне е чрез инжектиране на инсулин в тялото. При тип 2 най-често използват таблетки, които стимулират панкреаса да си върши работата, а именно да произвежда инсулин.

Симптомите на захарния диабет тип 1 най-често се развиват за кратък период от време, въпреки че наченките може да са започнали години по-рано. Оплакванията най-често включват повишена жажда и отделяне на урина, постоянен глад, загуба на тегло, замъглено зрение и много силно изразена умора. Ако правилната диагноза захарен диабет тип 1 не се постави навреме и не се започне лечение с инсулин, болният може да изпадне в животозастрашаващо състояние, наречено диабетна кома. Когато диабетик изпадне в диабетна кома, трябва да му се инжектира глюкаген. Глюкагенът представлява инжекция, която се инжектира мускулно и предотвратява фаталните последици от комата.

Човек болен от диабет тип 1 е инсулинозависим. Това означава, че той неколkokратно дневно си поставя инсулин най-често посредством инсулинова писалка. Но науката създаде инсулиновите помпи и трансмитерите за измерване на кръвната захар.

Така на хората ползващи инсулинови писалки и глюкомери им се налага дневно да се убождат между 9 и 13 пъти, а в някои екстремни случаи и повече. Ежедневното убождане води до сериозни хематоми и подутини. Оставяме настрана стреса от постоянното убождане и следене на часовника, за да не се пропусне поредната доза инсулин и кръвно-захарен профил.

Тази негативна картина може да се промени за тях, ако им се осигурят инсулинови помпи със трансмитери (датчици) за автоматично вкарване на инсулин и автоматично и постоянно следене на кръвната захар.

Голямото предимство на инсулиновите помпи е, че на три дни има само по едно убождане. При трансмитера ситуацията е още по-благоприятна — на десет дни само веднъж диабетикът се убожда. Простата сметка показва, че диабетиците ползващи инсулинови помпи и трансмитери за месец ще имат само 13 убождания, а на ползващите инсулинови писалки и глюкомери положението им е меко казано кошмарно, тъй като те имат месечно над 300 убождания.

Друго обстоятелство от изключителна важност е, че инсулиновите помпи заедно с трансмитерите следят постоянно състоянието на диабетика и при нужда вкарват в организма допълнително инсулин. Тоест хората няма да изпаднат в състояние на хипогликемии, които в тежки случаи стигат до загуба на съзнание и се налага адекватна бърза реакция, за да не се стигне до нещо непоправимо. Хипогликемията представлява падане на захарната стойност в кръвта, а при леките хипогликемии, когато не се усетят на време, се получава реакция на организма, която води до обратния полюс, а именно до хипергликемия. Хипергликемията е отново опасно състояние за диабетика, тъй като високата стойност на захарта в кръвта води до вторични заболявания и увреждания.

Най-доброто състояние е нормалогликемията — стойности между 4 и 8.

Инсулиновите помпи имат един сериозен недостатък — това е високата им цена. За огромно съжаление много деца с диабет не могат да си позволят закупуването на инсулинови помпи и продължават ежедневно многократно да се убождат.

Диабетът е начин на живот. Защото най-добре се контролира диабета, когато се спазва предписаната от ендокринолога диета. Но

това трудно се удава на някои хора и те не спазват никакви диети — обстоятелство водещо до лоши стойности на кръвната захар, а оттам и до вторични заболявания. Ако диабетикът успее да се пребори с постоянното си чувство за глад и със стремежа си към неподчинение, той ще води един абсолютно нормален живот.

Диабетът не е пречка за човек да се развива в областта, която му допада. Просто трябва винаги да има едно на ум, а именно, че диабетът трябва да се контролира.

Най-качественият контрол се получава чрез навременното поставяне на инсулин, правилната хранителна диета и активната двигателна дейност.

КЪМ ДЕЦАТА С ДИАБЕТ:

Това, че страдате от диабет, не ви дава право да се откажете от своите мечти.

Не позволявайте на диабета да ви пречи да се развивате, да се забавлявате и да бъдете пълноценни хора.

Диабетът ви прави много по-отговорни от своите връстници.

Гледайте на диабета като на тамагочи. Тоест вие трябва да се грижите за своята диета, поставяне на инсулин и активно да се движите.

Не позволявайте на диабета да ви контролира, вие контролирайте диабета!

КЪМ РОДИТЕЛИТЕ НА ДЕЦА С ДИАБЕТ:

Не унивайте от факта, че детето или децата ви имат диабет.

Отнасяйте се с разбиране към тях, но не ги глезете излишно.

Те са съвсем нормални същества.

Дайте им шанс за развитие.

КЪМ СЪУЧЕНИЦИТЕ И ПРИЯТЕЛИТЕ НА ДИАБЕТИЦИТЕ:

Знайте, че вашите съученици и приятели с диабет са деца като вас.

Те могат да участват във всички дейности свързани с учебния процес.

Те могат да спортуват наравно с вас.

Когато си поставят дозата инсулин, бъдете внимателни и контролирайте действията си, за да не им причините болка или инфекция.

Ако съученикът или приятелят ви с диабет показва нервност, това по всяка вероятност означава, че стойността на кръвната му захар е завишена.

А ако е твърде муден и разсеян, то е възможно стойността на кръвната му захар да е твърде ниска.

КЪМ ВСИЧКИ РОДИТЕЛИ:

Възпитавайте своите деца в дух на толерантност, разбиране и взаимопомощ.

Стъпката, която дели здрав човек от болен, е твърде малка.

Човешкият технически прогрес доведе до здравословен регрес.

Въпроси и мнения можете да изпращате на имейл: [igrata \(при\) interpres.org](mailto:igrata@interpres.org).

Издание:

Йохано. Приключението

ЕТ „Интерпрес“ — Мариана Евлогиева, София, 2009 г.

ISBN: 978-954-664-004-8

<http://igrata.interpres.org>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.